

Foaie Adolescentină

Anul VIII, numărul 8, mai 2016

Colegiul Tehnic „Ion Borcea” Buhuși

Nr. 8

- ❖ *Eseuri*
- ❖ *Poezii*
- ❖ *Umor*

EDITURA CASEI CORPULUI DIDACTIC BACĂU
2016

Foaie Adolescentină

Anul VIII, numărul 8, mai 2016

ISSN 2501-6962

ISSN-L 2501-6962

<i>CUVÂNT ÎNAINTE</i>	3
<i>FRUMUSEȚEA ȘI UTILITATEA ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII</i>	4
Idei și soluții din perspectiva nevoii de adaptabilitate a tinerilor	4
Rezultate la Olimpiada interdisciplinara tehnică	5
Săptămâna Altfel – Să știi mai multe să fii mai bun” la Colegiul Tehnic “Ion Borcea”	6
Lecția practică de gramatică: „Ești COOL și dacă vorbești corect”	7
Comunicarea interpersonală- punte între noi și ceilalți	8
Zece lucruri inedite ale limbii romane	11
Câteva lucruri interesante despre scriitorii români	12
Ridicarea la putere – ”un moft” sau ”o necesitate”?	13
Ciocnirea civilizațiilor în contextul globalizării	14
„Piciorul de elefant”, cel mai periculos deșeu existent în lume	15
Fenomenul Tunguska	16
Burj Khalifa	17
Marea barieră de Corali	17
Triunghiul Bermudelor	18
Asocierea dintre organe și fructe/legume	19
<i>ATELIER LITERAR ȘI ARTISTIC</i>	21
Prima zi de școală –un alt început	21
O prietenie fără sfârșit...	21
Adolescența...	23
ADOLESCENȚA	23
EU-adolescenta	24
Adolescenta-vis și/sau realitate	25
POEZII	26
<i>CULTURĂ, OBICEIURI, TRADIȚII CREȘTINE</i>	28
Mișcarea în artă	28
Invitație la lectură- romanul 1984, George Orwell	28
IOAN ALEXANDRU- Mărci discursive ale identității	30
„Crăciunul” ori „Nașterea Domnului”?	31
Ultima scrisoare din “Veacul de singurătate”	34
O scrisoare a lui Mihai Eminescu către Veronica Micle	35
<i>ȘTIAȚI CĂ...</i>	37
<i>CVINTETE</i>	38

Cuvânt înainte

Dragii noștri cititori,

Ne dorim ca citind acest număr al revistei să aveți destule motive să zâmbiți, să vă jucați, să vă testați creativitatea și să aflați lucruri noi din diverse domenii de care profesorii și elevii noștri sunt preocupați. Ne dorim ca răsfoind paginile reviste să petreceți câteva clipe plăcute și frumoase care să vă facă mândri că aparțineți colegiului nostru.

Paginile acestui număr reflectă rezultatele, ideile, speranțele și creațiile elevilor și ale profesorilor noștri care reprezintă cartea noastră de vizită pe care o dorim onorantă și demnă de respect.

Colegiul „Ion Borcea” formează minți și suflete bogate, generoase și grandioase, capabile și valoroase pentru comunitate.

Colegiul „Ion Borcea” creează OAMENI, oameni care vor reuși în viață, oameni care vor fi capabili să formeze ipoteze și să dea soluții durabile în domeniile pe care le vor urma colorând comunitatea neîncrezătoare în nuanțe vii.

Colegiul Tehnic “Ion Borcea” este locul unde elevii și-au găsit prieteni, iar profesorii au știut să-i cunoască pe elevi și să le dăruiască cu generozitate din “cunoașterea” lor. Profesorii au dăruit iubirea față de cuvântul scris, tăria numită știință pentru ca fiecare elev să-și poată făuri propriile aripi. Noi am învățat că nimic nu este imposibil, nimic nu este peste puterea noastră, dacă vrem și luptăm.

Elevilor absolvenți le urăm să poarte în suflet amintirile frumoase, iar profesorilor le urăm puterea de a făuri cât mai multe și cât mai frumoase destine ale generațiilor ce vor urma.

FRUMUSEȚEA ȘI UTILITATEA ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII

Idei și soluții din perspectiva nevoii de adaptabilitate a tinerilor

Cadrul European, referitor la formarea competențelor cheie în procesul de învățare de-a lungul vieții, identifică și definește opt competențe necesare în vederea împlinirii pe plan personal a cetățeniei active, a incluziunii sociale și a capacității de inserție profesională, într-o societate bazată pe cunoaștere.

Intr-o ordine aleatorie, acestea pot fi:

- comunicarea în limba maternă;
- comunicarea în limbi străine;
- competențele digitale;
- competențele sociale și civice;
- capacitatea de a învăța;
- competențele în domeniul matematicii și competențele de bază în știință și tehnologie;
- spiritul de inițiativă și antreprenoriat;
- conștiința și expresia culturală.

Întrucât educația și formarea profesională au un rol crucial în soluționarea multor provocări socio-economice, demografice, de mediu și tehnologice cu care se confruntă Europa și cetățenii săi, în prezent și în anii ce vor urma, investiția eficientă în capitalul uman prin sisteme de educație și formare reprezintă o componentă esențială a strategiei Europene. De aceea trebuie luate măsurile necesare creșterii adaptabilității tinerilor la cerințele pieței muncii.

Astfel, am identificat ca fiind de importanță majoră:

- intensificarea parteneriatelor instituțiilor de învățământ preuniversitar cu mediul de afaceri, precum și cu ONG-uri de tineret și mass-media;
- eficientizarea colaborării între instituțiile de învățământ preuniversitar și comunitate, pentru o mai bună integrare socio-profesională a tinerilor;
- informarea profesională a tinerilor privind evoluția pieței muncii și posibilitățile de integrare în câmpul muncii;
- participarea la traininguri de autocunoaștere și formare a abilităților de luare a deciziei în carieră;
- consilieri psihologice și de orientare în carieră, individuale și de grup.

Obiectivele strategice Europene convenite în domeniul sistemelor de educație și formare vizează: realizarea în practică a învățării de-a lungul vieții și a mobilității, îmbunătățirea calității și a eficienței educației și formării, promovarea echității, a coeziunii sociale și a cetățeniei active, stimularea creativității și a inovării, inclusiv a spiritului întreprinzător, la toate nivelurile de educație și de formare.

Abilitățile și deprinderile cheie care ar trebui dezvoltate tinerilor, complementar cunoștințelor și informațiilor dobândite pe diferite domenii, pentru o cât mai bună inserție pe piața muncii și care să permită creșterea gradului de inserție profesională, ar putea fi:

- abilitatea de a folosi eficient timpul;
- abilitatea de a învăța repede utilizarea unor echipamente specifice;
- abilitatea de a lucra în echipă;
- abilitatea de a coordona echipe;
- abilitatea de a negocia;
- abilitatea de a folosi computerul și internetul;
- capacitatea de a se adapta la situații noi;

- capacitate de analiză critică și autocritică;
- capacitate de inovare și creativitate;
- gândirea analitică;
- deschidere spre noi oportunități în interesul firmei.

Conceptul modern, despre carieră, necesită o creștere a gradului de pregătire profesională a tinerilor și o cunoaștere a noilor domenii de activitate, ale începutului de mileniu al-III-lea, producerea energiei, utilizarea inteligenței artificiale, explorarea spațiului cosmic, telecomunicațiile ș.a.

În acest context, vom putea vorbi de efectele adaptabilității tinerilor, care pot fi demonstrate prin: punctualitate și corectitudine, receptivitate, implicare și eficiență profesională, spirit antreprenorial, deschidere către nou și atitudinea față de client.

Prof. Liliana Radovici

Rezultate la Olimpiada interdisciplinara tehnică

ISJ Bacău a organizat etapa județeană a Olimpiadei Interdisciplinare Tehnice. Gazda acestui concurs, care a avut loc pe 4 martie 2016, a fost Colegiul Tehnic "Ion Borcea" Buhuși. Au participat elevi, din mai multe școli din județ, de la clasele a XI-a și a XII-a. Elevii au fost supuși la două probe: una-scrisă și a doua- practică. La ieșirea din examen, elevii noștri participanți au declarat că nivelul de dificultate al probelor a fost ridicat. Elevii noștri s-au clasat pe primele locuri la faza județeană: Premiul I pe județ a fost câștigat de Hângănița Ionuț, clasa a XII-a E, care va participa la Olimpiada Națională Interdisciplinară Tehnică care se organizează în acest an la Vaslui, în perioada 18-22 aprilie. Premiul al II-lea i-a revenit elevei Crăciun Maria Vasilica Georgiana, de la clasa a XII-a E. Elevii au fost îndrumați cu răbdare și multă determinare de dna dir. Radovici Liliana, dna prof. Nuțu Carmen, dl. maistru Urioc Alexandru.

“Săptămâna Altfel – Să știi mai multe să fii mai bun” la Colegiul Tehnic “Ion Borcea”

În cadrul programului pentru activități extrașcolare și extracurriculare, “Săptămâna Altfel – Să știi mai multe să fii mai bun” la Colegiul Tehnic “Ion Borcea” elevii au avut posibilitatea de a alege să participe la o serie de activități ce au avut obiective diverse, precum: cunoașterea orizontului local, autocunoașterea și inter cunoașterea în cadrul grupului de elevi, dezvoltarea simțului artistic. Aceste activități le-au pus în valoare elevilor priceperi și deprinderi. Unii dintre ei și-au descoperit abilități noi, precum folosirea tehnicii tradiționale a încondeierii ouălor de Paște.

Elevii s-au echipat de drumeție până la Mânăstirea Ciolpani, au participat la Atelierul de creație “StartArt – Tradiții și obiceiuri de Paște”, la Concursul de Talente și s-au organizat pentru a-și crea filmul clasei.

Cu mândrie, elevii claselor a IX-a E, F, a X-a E, F și a XI-a F, împreună cu profesorii coordonatori ai activităților, Dănilă Ioana-Izabela, Feraru Iordana-Monica, Moga Alina-Mihaela, Șiclovan Ana-Maria, Nuțu Carmen și Ciocan Mioara au participat la realizarea expoziției cu temă pascală în holul Colegiului, Corp B. Entuziasmul elevilor a fost demonstrat de numărul și diversitatea mare a produselor realizate: felicitări, coșulețe, ouă stilizate și încondeiate,

Elevii mai puțin talentați în domeniul artistic și-au ales activități precum Șah sau Campionat de Fotbal.

Încondeierea ouălor de Paște

Atelier de creație “StartArt – Tradiții

Drumeție Ciolpani

Expoziție produse cu tematică pascală

realizate de elevi din clasele a IX-a E, F, a X-a E, F și a XI-a F

Prof. Moga Alina Mihaela

Lecția practică de gramatică: "Ești COOL și dacă vorbești corect"

Odată cu dezvoltarea tehnologiei, o modalitate tot mai des folosită de oameni pentru a comunica este internetul. Prin urmare, comunicarea scrisă, reprezintă alături de comunicarea verbală și cea nonverbală, tipuri de comunicare folosite în viața de zi cu zi. Comunicând (oral sau scris) omul nu doar transmite o informație despre lucruri, întâmplări, evenimente, ci și transmite o serie importantă de informații despre sine. De aceea este important atunci când comunicăm în scris să o facem corect din punct de vedere gramatical

Și pentru că Facebook-ul este un mediu de socializare pe care îl aleg un număr tot mai mare de elevi și pentru că mesajele transmise pe această cale folosesc comunicarea scrisă, vă propun un articol cu cele mai frecvente greșeli de gramatică.

Corect este „frumoaso!", nu „frumoas-o!" și deja știți din melodia lui Krem cine are cratimă.

„Doar" se folosește cu forma pozitivă a verbului, iar „decât" cu cea negativă. (Ea are doar 25 de ani. Nu are decât 2 lei în buzunar.) Adverbul „decât" se mai folosește și atunci când construim propoziții comparative de inegalitate. (Antonia este mai frumoasă decât Inna.)

Atunci când vreți să fiți amabili cu doamnele și/sau domnișoarele, nu vă adresați cu „dragele mele". Tocmai le-ați făcut mașini care scot apa de pe fundul unui râu. Corect este „dragile".

Atunci când planificați o ieșire la o cafenea sau la o cofetărie este impropriu să spuneți „căutăm locație". Pentru că nu închiriați clădirea ca să vă petreceți restul zilelor acolo, ci beți doar un suc (nu altceva, sper). „Locație" înseamnă spațiu pentru închiriat.

„Serviciu" și nu „servici" - fie că e vorba despre locul unde vă veți câștiga pâinea (dacă veți promova sau serviciul de cafea pe care mama îl va arunca în capul vostru, pe lângă alte obiecte avute la îndemână (dacă nu promovați).

Structura „Vizavi de problema discutată anterior..." poate fi tradusă doar așa: „peste stradă de problema discutată anterior...". Pentru că „vizavi" nu înseamnă decât „peste stradă", contrar părerii că un cuvânt de origine franceză poate fi abuzat cum avem noi chef. Dacă nu aveți probleme peste stradă, nu-l folosiți. „Să aibă" și nu „să aibe". Ca să nu mai vorbim de și mai urâciosul „să aive". De asemenea, „Vroiam să vă rog să mă învoiți..." este greșit. „Voiai" să spui ceva, iar eu voiam să te exprimi corect și să fii prezent la oră.

Știți momentele alea în care cuvântul pe care îl scrieți are ca ultimă literă un „i" și voi nu știți dacă trebuie să stea singur sau să își mai aducă vreo 2-3 prieteni? Ei bine, totul este știință.

Pentru a nu fi incult, trebuie să citești. Nu fi nerăbdător, fii precaut. Nu e important a ști câte postări sunt pe facebook într-o zi, ci este important să știi lecțiile la limba română.

Verbul „a fi", de obicei, dă cea mai mare bătaie de cap - „A fi sau a nu fi corigent, aceasta-i întrebarea". Se scrie „fii", cu doi „i", numai la:- imperativ afirmativ: Fii cuminte!- conjunctiv prezent, forma afirmativă și forma negativă: Vreau să fii cuminte. Vreau să nu fii obraznic.- viitorul format de la conjunctiv: o să fii, nu o să fii. În rest e „a fi", cu un singur „i":- infinitiv: a fi;- imperativ negativ: Nu fi obraznic!;- condițional prezent:

aș fi, ai fi;- condițional perfect: aș fi fost, ai fi fost, ai fi spus, ai fi făcut;- conjunctiv perfect: să fi știut, să fi fost, să fi avut;- viitor: voi fi, vei fi;- verb + FI: pot fi, poți fi, să poată fi, să poți fi, vei putea fi. De asemenea, substantivele masculine cu rădăcina terminată în „-i” au la plural nearticulat, „-ii” („i” din rădăcină + „i” desinența de plural) și la plural articulat „-iii”: copil - copii - copiii. Copiii învață cu drag la limba română. (primul „i” face parte din rădăcină, al doilea „i” este desinență de plural, iar al treilea „i” este articol hotărât).

Structura „Aveți detalii în atașament” se regăsește în aproape toate mail-urile. Există o problemă totuși: atașament înseamnă „afecțiune (puternică și durabilă) față de cineva sau ceva și vine din fr. attachement.” Așa că dacă nu vreți să includeți sentimentele în afaceri poate schimbați structura în „Aveți detalii în fișierul atașat” atunci când vă veți depune CV-urile.

Prof. Aliona Ambrosie

Comunicarea interpersonală - punte între noi și ceilalți

„ Oamenii se urăsc pentru că se tem, se tem pentru că nu se cunosc, nu se cunosc pentru că nu comunică ” (Martin Luther King)

Comunicarea interpersonală este cea mai importantă formă de comunicare și cel mai des folosită.

Suntem ființe sociale. Trăim într-o lume în care milioane de alți oameni trăiesc. Trăim împreună, muncim împreună și ne jucăm împreună. Avem nevoie unii de alții pentru siguranța noastră, pentru confortul nostru, pentru prietenie și dragoste. Avem nevoie unii de alții pentru a ne maturiza prin dialog. Avem nevoie unii de alții să ne îndeplinim scopurile și obiectivele. Niciuna dintre aceste nevoi nu ar putea fi satisfăcută fără comunicarea interpersonală.

Comunicăm să ne cunoaștem, să împărtășim emoții unii altora, să schimbăm informații eficient, să îi facem pe ceilalți să înțeleagă punctul nostru de vedere și să construim astfel relații armonioase.

Comunicarea interpersonală este seva vitală a oricărei relații. Relațiile pe care le considerăm a fi bune sunt cele care au la bază o comunicare deschisă, clară și sensibilă. Adevărul este că în ziua de azi din cauza stilului de viață alert și agitat este mult mai greu să construim și să întreținem în bune condiții relațiile cu cei cu care interacționăm zi de zi, cu cei pe care îi iubim. Comunicarea ineficientă cauzează singurătate, conflicte, probleme în familie, insatisfacții profesionale, stres psihologic, boli fizice și depresie.

Aproape fiecare problemă, fiecare conflict și fiecare neînțelegere are la bază o problemă de comunicare interpersonală.

Prin urmare, ce este comunicarea interpersonală ?

Comunicare interpersonală este tipul de comunicare în care interlocutorii se tratează unii pe alții drept persoane unice, de neînlocuit, capabile de a face alegeri, de a răspunde explicit sau implicit mișcărilor făcute de partenerul de discuție.

Comunica interpersonală este orice tip de comunicare care aduce indivizii față în față (în general) și în care ei se iau în considerare unul pe celălalt sub diverse aspecte. Aceste aspecte fac comunicarea interpersonală să difere de comunicarea impersonală.

În comunicarea interpersonală a se consideră individul ca pe o persoană conștientă de mediul înconjurător, de tot ceea ce se întâmplă în jurul său pentru că fiecare individ exploatează lumea înconjurătoare într-un fel al său. Individul este capabil de a face alegeri (alege modalitatea de inițiere, menținere și încheiere a comunicării cu celalalt; modul de a reacționa într-o anumită situație de comunicare). Individul este capabil să răspundă lingvistic celuilalt, recunoaște când se afla în fața unui cod, răspunde mesajului transmis prin codul respectuos.

Ce îl face pe om să comunice interpersonal ?

Nu trăim singuri, izolați, ci în colectivități umane, prin urmare interrelaționăm neîncetat, în fiecare moment al vieții noastre, începând cu cadrul securizant al familiei și continuând cu spațiul social, în care pătrundem imediat ce am pus piciorul afară din casă (aici includem comunitatea, școala, locul de muncă etc). După Abraham Maslow, în *Motivatie și personalitate*, ierarhia nevoilor sau trebuințelor umane este următoarea:

Maslow a situat în vârful acesteia nevoile cognitive (de a cunoaște, de a înțelege și de a explora), toate implicând comunicarea interpersonală.

Nevoile de auto-actualizare vin din plăcerea instinctivă a omului de a fructifica la maximum capacitățile proprii, pentru a deveni din ce în ce mai bun. Maslow scrie că oamenii care au atins starea de auto-actualizare devin conștienți nu doar de potențialul lor personal, ci și de întreg potențialul speciei umane.

După Kerbrat Orecchioni, pentru a avea o comunicare eficientă trebuie luate în calcul anumite competențe:

- lingvistice (cunoașterea efectivă a limbii), nonlingvistice (kinesica, proxemica) și paralingvistice (mimica și gesticularea);
- ideologice și culturale – aferente unui model valoric personal și reprezentărilor corespunzătoare;
- psihologice – reflectate în profilul personalității și reperele motivatoare care determină angajarea actului comunicațional.

Pentru a avea o comunicare interpersonală eficientă vom ține cont de următoarele criterii:

- luarea în calcul a celuilalt, oferirea de șanse egale, a-l lasă să vorbească;
- luare în calcul a nevoilor celuilalt, a sentimentelor, a atitudinilor;

- recursul la o ascultare activă, dialogică (care se dovedește prin feed-back-ul oferit);
- adaptarea în permanență a comportamentului lingvistic și nonlingvistic la partnerul de comunicare (atitudine pozitivă și de susținere față de partner);
- stabilirea empatiei;
- manifestarea unor abilități interacționiste (de a iniția, menține și încheia comunicarea);
- luarea în calcul a situației în care are loc comunicarea;
- decodarea corectă a metalimbajului, a mesajului implicit, ascuns în fraze care par a ascunde altceva;
- evitarea de a răspunde la mecanismele de apărare ale celuilalt cu propriile mecanisme de apărare;
- faptul că cele două coduri utilizate (lingvistic și nonlingvistic) să aiba cât mai multe în comun;
- respectarea imaginii celuilalt.

Ori de câte ori scriem sau vorbim, încercând să convingem, să explicăm, să influențăm, să educăm, sau să îndeplinim orice alt obiectiv, prin intermediul procesului de comunicare, urmărim întotdeauna patru scopuri principale:

- să fim receptați (auziti sau citiți);
- să fim înțeleși; să fim acceptați;
- să provocăm o reacție (o schimbare de comportament sau atitudine).

Atunci când nu reușim să atingem nici unul dintre aceste obiective, înseamnă că ceva în derularea comunicării nu funcționează corespunzător, adică ceva a interferat în transmiterea mesajelor. Orice interferează cu procesul de comunicare poartă denumirea de barieră, dificultate sau „noise”. Barierele în comunicare se produc atunci când receptorul mesajului comunicat nu receptează sau interpretează greșit sensul dorit de către emițător.

La nivel lingvistic, barierele ce stau în calea unei comunicări eficiente pot ține de elementele comunicării:

de vorbitor:

- alegeri lingvistice non/paralingvistice incorecte sau neadaptate textului;
- imaginea eronată a propriei persoane sau a celuilalt;
- sentimente, atitudini, obiective, cunoștințe cu care se intra în comunicare;
- diferențe culturale;
- distorsionarea mesajului în cazul “transmiterii în lanț” marcată de sex, orientare politică, prejudecăți.

de cod:

- utilizarea unor coduri diferite;
- cuvintele pot avea sensuri diferite în contexturi diferite cu participanți diferiți.

de canal:

- prin prezența zgomotului;
- a intreruperelor dese;
- purtarea ochelarilor opaci (nu se vad ochii);

de mesaj:

- ambiguitatea cuvintelor bazată pe confuziile între conotația și denotația cuvintelor;

de receptor:

- percepția falsă a informațiilor transmise;
- imagine eronată asupra vorbitorului;

În concluzie, pentru a comunica eficient cu ceilalți este important să cunoaștem și să aplicăm tehnici eficiente de exprimare a gândurilor și emoțiilor proprii, astfel încât să nu atacăm cealaltă persoană. A comunica corect rămâne o artă pe care, dacă o stăpânim, cu siguranță ne vom asigura succesul social. Și acesta este important, mai ales atunci când lucrăm cu oameni. Și de asemenea, e important de știut și de

acceptat că nu vom putea evita mereu conflictele, că nu întotdeauna acestea sunt negative și că din ele putem avea multe lucruri de învățat și de aplicat în viitor.

Bibliografie:

- Arsith, Mirela, *Limba, comunicare și realitate*, Editura „Ștefan Lupașcu”, Iași, 2005
- Maslow, Abraham, *Motivație și personalitate*, Editura Trei, București, 2007
- Kerbrat-Orecchioni, Catherine, *Les interactions verbales*, tome 1, Paris, A. Colin, 1990
- Petrescu, P., *Psihologie generală (vol. I)*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2000
- Răducan, R., Răducan, R., *Comunicare organizațională și dinamica grupului*, Editura Solness, București, 2007

Prof. Aliona Ambrosie

Zece lucruri inedite ale limbii române

1. Cel mai lung cuvânt din limba română este **pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconioza**. Acesta conține 44 de caractere. Electroglotospectrografie (termen medical, 25 caractere) este cel mai lung cuvânt cuprins în DEX '98 și înseamnă: “Metoda de stabilire a compoziției armonice a semnalelor vorbirii prin analiza impulsurilor obținute cu electrograful.”
2. Există și cacografie, nu doar cacofonie. Cacofonia semnalează o eroare de stil în vorbire caracterizată de alăturarea nepotrivită a unor sunete care, rostite, distrag atenția ascultătorului. Cacafonice sunt și expresii ca “la latitudine”, “pe pervaz”, “am ameliorat” etc, nu doar clasicele “ca cartea”, “cu curaj” etc. Cuvântul este de proveniență grecească: “kakos = rău, urât” și “phone = sunet”.
3. Peste 100 de cuvinte românești sunt păstrate din limba triburilor dace. Puțini români știu că multe din cuvintele rostite zi de zi sunt moștenite de la daci: abur, bucurie, buză, ceafă, copil, cursă, fărâma, fluier, ghimpe, gușă, grumaz și altele. Majoritatea acestora sunt legate de viața păstorilor (baci, brâu, căciulă, traistă, brânză, bulz, rânză, urdă, zară, cătun, argea, vatră, gard, grapă, gresie) și de natură (groapă, mal, măgură, noian, bâlc, pârâu, baltă, brad, bung(et), copac, druete, curpen, mazăre, mărar, brusture, leurdă, spânz, ciump, coacăză, ghimpe, mugure, sâmbure, strugure, măgar, mânz(at), muscoi, țap, viezure, baligă, călbează, ciut, murg, știră, balaur, năpârcă, șopârlă, strepede, rață, barză, cioară, ghionoaie, pupăză, cioc).
4. Degenerescentele și regenescentele sunt cele mai lungi cuvinte (fiecare de câte 16 caractere) care conțin o singură vocală (repetată de câteva ori).
5. Cuvântul “patetic” înseamnă, de fapt, “plin de patos”? El este folosit în mod incorect, de către vorbitorii cu o slabă pregătire lingvistică, în expresii peiorative, cu sensul de “penibil, jalnic”. Și aici, cauza o reprezintă influența limbii engleze unde cuvântul cu o pronunție asemănătoare, “pathetic”, are sensul de “jalnic, disperat”.
6. Schwyz (numele unei rase de taurine) este cel mai lung cuvânt al limbii române format numai din consoane.
7. În DEX nu există niciun cuvânt care să se termine cu litera Q ? Totuși, Q nu este cea mai rară consoană în cuvintele limbii române, ci X.

8. Litera C este incipientă în cele mai multe cuvinte românești în timp ce Y se găsește ca literă de început în cele mai puține.
9. Din punct de vedere al numărului de vorbitori, limba română se află pe locul 5 (după spaniolă, portugheză, franceză și italiană) în cadrul familiei limbilor romanice. Pe lângă cei din România (aproximativ 20 de milioane), sunt încă 6 milioane de vorbitori ai limbii române pe glob, formând astfel un total de aproximativ 26 de milioane.
10. 38% din totalul cuvintelor din vocabularul limbii române provin din franceză sau italiană.

Forcoș Petronela Diana,
clasa a XII a F

Câteva lucruri interesante despre scriitorii români

La fel ca scriitorii de calibrul internațional și scriitorii români au fixațiile lor, pasiunile lor sau lucruri pur și simplu ciudate care li s-au întâmplat. Trebuie să ne amintim că și ei sunt oameni ca și noi și ei se îndrăgostesc de cine nu trebuie sau iau decizii proaste în situații de criză.

Marin Preda nu scria niciodată cu pixul sau creionul. Scria cu un stilou de aur, care după moartea lui nu a mai funcționat niciodată. Penița era tocită mai mult într-o parte și pentru a scrie cu el trebuia să știi cum să îl ții și în ce poziție să îl apleci, dar nimeni nu a reușit să îl facă să scrie.

Mihai Eminescu era considerat nebun atunci când a murit, fiind internat în sanatoriul doctorului Șuțu. Totuși, în noaptea morții lui i s-a găsit în buzunarele halatului dovada că nu era nebun și încă mai lucra. Eminescu scrisese două poezii: "Viața" și "Stele la cer". În afară de cele două poezii din halat se spune că ar mai fi fost foarte multe aruncate la gunoi de către femeile de serviciu.

Titu Maiorescu notează în însemnările sale zilnice din 1885 că a fost anesteziat cu "injecțiuni subcutanate locale cu **cocaină**" pentru niște simple dureri de dinți. Anestezierea durerilor de măsele cu morfina sau cocaină nu era o practică des întâlnită în epocă.

Bogdan Petriceicu Hașdeu a fost atât de îndurerat de moartea fiicei lui încât, la fel ca și Victor Hugo, s-a îndreptat spre spiritism. Uite ce scria Hașdeu despre sentimentele sale după moartea copilului său: "În ziua morții Juliei Hașdeu a murit și tatăl său. El nu putea să mai trăiască. Din moși, el moștenește trei iubiri: patria, știința, femeia. Tot ceea ce era mai pur în aceste trei iubiri, chintesența lor, o concentrase în fie-sa, mare patrioată, mare geniu, mare femeie, ea devenise pentru el prisma tuturor iubirilor sale. Când ea muri, patria- știința- femeia, totul murise pentru el".

Iulia Hașdeu, fiica lui Bogdan Petriceicu Hașdeu, a fost un **copil-minune** care la 11 ani a absolvit Colegiul National "Sfântul Sava" și, în paralel, Conservatorul de muzică din București, iar apoi a studiat la Sorbona. La 17 ani a reușit să publice un volum de poezii în franceză, dar din nefericire, un an mai târziu moare de tuberculoză. În memoria ei, tatăl ei va construi un castel la Câmpina, Castelul Iulia Hașdeu.

Liviu Rebreanu a creat personajul lui Apostol Bologa din "Pădurea Spânzuraților" inspirându-se din viața familiei sale. Personajul principal este, de fapt, o copie destul de fidelă a fratelui său, Emil, spânzurat la Ghimeș în 1917. Există și un monument în acel loc pe care scrie: "Aici odihnește Apostol Bologa – Emil Rebreanu, eroul romanului *Pădurea Spânzuraților*, de Liviu Rebreanu."

Camil Petrescu se oferă voluntar să plece pe front și este respins în repetate rânduri din cauza constituției sale slabe. În cele din urmă în 1916 ajunge la infanterie în timpul ofensivei germano-austro-ungare, dar este rănit grav și apoi luat prizonier și dus în lagărul de la Sopronyék. În țară toată lumea credea

că a murit, datorită unei scrisori a prietenului său, Octavian Parna. Deși Petrescu era cât se poate de viu, el nu va fi eliberat decât în 1918.

Ion Ghica avea relații atât de bune cu conducătorii Porții încât în 1854 i se oferă demnitatea de guvernator al insulei Samos (patria lui Pitagora, cea mai mare din Marea Egee), iar în 1856 titlul de bey (print) de Samos.

Mircea Eliade, proclamat și autoproclamat "șef" al generației sale, a fost acuzat că e legionar. Când i s-a cerut să dea un răspuns acuzațiilor, Eliade a răspuns în dodii, spunând că nu a colaborat la ziarul legionar "Buna Vestire" și că a fost eliberat din lagărul de la Miercurea Ciuc pentru ca autoritățile și-au dat seama că a fost o greșeală.

Alexandru Odobescu este unul dintre marii sinucigași ai literaturii române. Alexandru Odobescu s-a îndrăgostit de o femeie cu 30 de ani mai tânără și din cauza ei se va sinucide la București, în 1895, injectându-și o supradoză de morfină. G. Călinescu explică modul în care Odobescu a făcut rost de morfină: "Introducând pe rând doi medici pe intrări deosebite [ale casei], acest erou de roman sentimental colecta o suficientă doză de morfină și se sinucise."

Aramă Claudia, clasa a IX-a F

Ridicarea la putere - „un moft” sau „o necesitate”?

Deseori în munca noastră la catedră ne întâlnim cu întrebarea firească a elevilor noștri „De ce studiem noi puteri?”. De asemeni apar mulți alți “De ce?”, cum ar fi “De ce integrale?”, “De ce determinanți?” sau „De ce studiem noi logaritmi?”. În acest articol îmi propun să răspund pe scurt primei întrebări „De ce studiem noi puteri?”.

Această a cincea operație a apărut ca o necesitate a unor probleme simple de care ne izbim în viața de toate zilele. Cel mai banal exemplu este cel în care suntem nevoiți să calculăm aria unui pătrat sau volumul unui cub. Trebuie să amintim aici faptul că forța de atracție universală, interacțiunile electrostatice și cele magnetice, intensitatea luminii și a sunetului scad proporțional cu pătratul distanței.

În practică un inginer care efectuează calcule de rezistență se întâlnește frecvent cu puterea a patra și uneori chiar cu puterea a șasea (de exemplu, la aflarea diametrului unei conducte de abur). Dacă viteza unui râu este de patru ori mai mare decât a altui râu, atunci primul este capabil să rostogolească prin albia sa pietre mai grele de 4^6 ori, adică de 4096 ori mai grele, față de cel de al doilea râu.

În programarea și utilizarea sistemelor de calcul se utilizează codul binar și puterile lui doi guvernează toate operațiile pe calculator de la cele mai simple la cele mai complexe. Cel mai banal exemplu este ca 1byte(octet) este egal cu 2^8 biți.

Propun cititorilor următoarea problemă practică propusă de I. Perelman în cartea sa “Algebra distractivă”. Această problemă arată încă o dată necesitatea practică a folosirii puterilor:

„Șapte jucători s-au învoit ca cel care va pierde partida să plătească celorlalți o sumă de bani echivalentă cu cea care o posedă persoana respectivă – cu alte cuvinte să dubleze banii fiecărui partener. Au jucat șapte partide. Fiecare a pierdut câte una.

După terminarea jocului, au socotit câți bani au fiecare. Fiecare avea aceeași sumă – 12 ruble și 80 copeici.

Câți bani avea fiecare jucător la începutul jocului?”

Indicație: Trebuie urmărit modul în care a variat suma de bani a jucătorului care a pierdut primul. Dacă suma lui inițială o notăm x , atunci după primul joc el va avea $x - (7 \cdot 12,8 - x) = 2x - 7 \cdot 12,8$. Această sumă se va dubla la fiecare din celelalte șase jocuri. În final va avea:

$$2^6 \cdot (2x - 7 \cdot 12,8) = 12,8.$$

Rezolvând ecuația precedentă se obține suma pe care a avut-o la început primul jucător, și anume $x=44,9$. Apoi aflăm suma pe care a avut-o jucătorul care a pierdut al doilea etc.

Bibliografie: „Algebra distractivă” I. Perelman, Editura Științifică – București, 1961

Prof. Diaconescu Corneliu

Ciocnirea civilizațiilor în contextul globalizării

Civilizația este un nivel de dezvoltare materială și spirituală a societății dintr-o epocă dată ,a unui popor.

Politica globală a devenit atât multipolară, cât și muticivilizațională. Modernizarea este prezentată distinct față de occidentalizare, fără să producă nicio universalizare a civilizației. Statele islamice, prin vocea unui oficial din Arabia Saudită, susțin că “Islamul este pentru noi nu doar o religie, ci și un mod de viață. Noi, saudiții, dorim să ne modernizăm, însă nu neapărat să ne occidentalizăm.”

Cultura de tip oriental pune accentul pe tradiție, cu respect pentru ancestral, fiind orientată spre valorile spirituale și conservarea modului tradițional de viață, fără să refuze modernul pe care îl repune însă propriilor aspirații. În cadrul unei cercetări pluridisciplinare privind Africa, la întrebarea “refuză, oare, Africa dezvoltarea de tip occidental?”, răspunsul a fost: “Da, Africa refuză orice rip de dezvoltare care agresează propriile valori, orice tip care este ostil culturilor sale.”

Cultura de tip occidental, în schimb, este expansivă, cu tendința de globalizare și comercializare a valorilor tradiționale, orientate spre materialism și cultură de masă, având în prim plan individul, familia având rol secundar.

Deși funcționează ca un tot unitar, planeta noastră prezintă diferențieri teritoriale, de aceea are un farmec aparte. Așadar, deși o planetă unitară, din punct de vedere cultural vorbim despre o cultură care ne unește, trecând peste diversitatea care ne separă.

Diversitatea culturală, în sensul general al termenului, este garanția viabilității umanității. Religia este credința în supranatural, sacru sau divin. De altfel, aceasta este un exemplu foarte concludent privind diversitatea, fiind unul dintre elementele componente fundamentale ale culturii/civilizației.

Mondializarea tot mai pronunțată a vieții economice și politice duce la iritarea unor state ale căror valori și stiluri de viață sunt afectate, oferindu-le ocazia să se ridice împotriva factorilor globalizării.

Fiecare regiune, stat are o anumită civilizație dobândită în decursul timpului, care îi dă personalitate și îi conferă un loc diferit în asamblul mondial.

Reacția față de așa-numita “occidentalizare” își are sursa în tendința de omogenizare a valorilor culturale care pare să însoțească procesul globalizării.

O nouă ideologie, globalismul, pleacă de la realitatea globalizării, propunând un model de nouă ordine mondială ce vizează crearea unei civilizații universal unice bazată pe o economie de piață unică și o noua ordine care nu acceptă realitatea diversității culturale/civilizaționale.

Așadar, ciocnirea civilizațiilor și refacerea ordinii mondiale este o analiză provocatoare și profetică asupra politicii mondiale după căderea comunismului. Nu de puține ori, opoziția dintre culturi și concepții diferite s-a transpus în conflicte internaționale. Va ajunge populația globului la un consens prin mondializare și globalizare ori se vor adânci prăpăstiile dintre culturile lumii?

Mihăilă Andra, clasa a XI-a C

Prof. Moga Alina Mihaela

”Piciorul de elefant”, cel mai periculos deșeu existent în lume

Un monstru s-a născut în urma dezastrului de la Cernobîl. Monstrul este unul dintre cele mai periculoase lucruri din lume și se află în adâncurile ruinelor reactorului. Imediat după explozie, dacă petreceai 300 de secunde în preajma monstrului, îți aducea o moarte sigură . Chiar și astăzi radiază căldură și moarte, dar cu toate astea, puterea i-a slăbit.

Dezastrul de la Cernobil s-a produs pe data de 26 aprilie 1986, în urma exploziei Centralei Atomoelectrice eveniment ce a determinat apoi [contaminarea radioactivă](#) a zonei înconjurătoare.

Peste 7 milioane de oameni au fost afectați, atât din Ucraina cât și din Belarus sau Rusia. Mai mult decât atât, oi din nordul Angliei dar și reni din Laponia au trebuit să fie omorâți deoarece erau iradiati.

„Piciorul de Elefant” este o masă solidă alcătuită din combustibil nuclear topit , amestecat cu o mulțime de nisip, beton și alte materiale care au fost topite. În 1986, nivelul radiațiilor pe „Piciorul de Elefant” a fost măsurat la 10.000 de roentgens pe oră, iar oricine s-ar fi apropiat, ar fi primit o doză letală în mai puțin de un minut.

La doar 30 de secunde de expunere, amețelile și oboseala vor apărea după o săptămână. Două minute de expunere și celulele vor duce la hemoragie; patru minute: vărsături, diaree și febră. La 300 de secunde mai sunt 2 zile de trăit.

Abia după șase luni de anchetă, cercetatorii au descoperit această formațiune radioactivă cu ajutorul unui aparat de fotografiat la distanță. Aceasta a fost găsită în subsolul Unității 4, are mai mult de doi metri lățime, cântărește sute de tone și a fost numită „Piciorul Elefantului” din cauza aspectului său ridicat. Betonul de sub reactor emană căldură, dar este blocat de o „lavă” solidificată și forme cristaline necunoscute, spectaculoase, numite „chernobylite”. Atunci s-a concluzionat că nu există niciun risc suplimentar de explozie.

Se estimează că nivelul de radiații din orașul Cernobîl, ca și din Pripiat, aflat în apropierea Centralei atomice, vor ajunge la cote normale în jurul anului 2525.

Cașulschi Denisa Elena,
clasa a X-a A

Fenomenul Tunguska

Fenomenul Tunguska a avut loc pe 30 iunie 1908, în Siberia, când o explozie misterioasă, mai puternică decât bomba atomică aruncată peste Hiroshima, a culcat la pământ copacii pe o suprafață de 2.000 de kilometri pătrați, aruncând oamenii la pământ și distrugând ferestrele caselor.

Teoria acceptată de cercetători este că explozia a fost provocată de un asteroid sau o cometă care s-a descompus, atunci când a pătruns în atmosferă.

Cercetătorul Andrei Zoblin a descoperit rămășițele, în timp ce explora zona în 1988, colectând mai bine de 100 de pietre din albia râului Khushmo din apropiere. Abia în 2008, când au fost studiat cu atenție, s-a constatat că prezentau semne de topire și indentații. Acestea apar atunci când o rocă spațială pătrunde în atmosfera Pământului. Cercetătorul crede că explozia nu ar fi creat suficientă căldură pentru a topi rocile dacă s-ar fi găsit deja pe sol, astfel că este de părere că acestea s-au încălzit în timpul exploziei din aer.

Fig. 2. General view of stones: 1 - Dental crown, 2 - Whale, 3 - Boat

Buric Diana, clasa a XI-a A

Burj Khalifa

Străpungând cerul, *Burj Khalifa* este, în momentul actual, cea mai înaltă clădire din lume.

În ianuarie 2004, a început construcția celui mai înalt zgârie-nori din lume-*Burj/Turnul Khalifa* (după numele dinastiei regale), inițial numit *Burj Dubai*, șase ani mai târziu, în ianuarie 2010, fiind inaugurat în mod oficial. Situat în centrul Dubaiului, turnul reprezintă o bijuterie arhitectonică, din punct de vedere ingineresc și al desingnului, în care s-au investit nu mai puțin de 1,4 miliarde de dolari.

Turnul are 160 de etaje. Gândiți-vă un moment la presiunea imensă ce apasă asupra fundației. Cum au reușit inginerii, totuși, să creeze o structură mult mai înaltă decât orice altceva de dinaintea ei? În primul rând, fundația are forma literei «Y», inspirată din natură (o plantă, *hymenocallis*, specifică regiunii) și a dat clădirii o bază solidă. Apoi, construcția în sine are alura unei elice, cu 26 de terase în trepte,

încolăcindu-se în exterior. Centrul clădirii este hexagonal și înconjurat de beton armat de calitate superioară, având piloni de oțel înfiți la 50 m adâncime în sol. Un amestec de aditivi fac betonul rezistent la căldură, incendii și fisuri. Fațada clădirii (84000 m²) este acoperită cu o sticlă reflectorizantă, proiectată astfel încât să mențină interiorul răcoros și, în același timp, să lase să intre destulă lumină. Desigur, nimeni nu ar folosi scările într-un zgârie-nori de 160 de etaje, un sistem de lifturi rapide (64 km/h) deservindu-l.

Astanei Raluca-Elena,
clasa a X-a A

Marea barieră de Corali

Ținând seama că este unul dintre cele mai frumoase ornamente ale Terrei –un giuvaer de azur, indigo, safir și alb din cel mai pur, vizibil chiar de pe lună – este ciudat că primii europeni care au văzut Marea Barieră de Corali au fost atât de zgârciti în descrierile ei. În 1770, căpitanul Cook ajunge aici ca rezultat al avariei corabiei sale Endeavour, între recif și continent. Joseph Banks, botanistul de pe vasul Endeavour, a fost uimit de frumusețea locurilor, scriind ulterior: „Un recif ca acela prin care am trecut este un lucru rar cunoscut în Europa sau oriunde altundeva, în afara acestor mari”.

Întinzându-se pe circa 2030 km de-a lungul plăcii continentale a Australiei de nord-est, Marea Barieră de Corali este cea mai mare entitate vie de pe Pământ.

Pe alocuri se grupează în jurul unor insule reale, adevărate sau bogăție provenind de la cele 3000 de recifuri, insule, bancuri de nisip, fiecare în alt stadiu de dezvoltare. Recifurile sunt rezultatul a 10.000 de ani de activitate, în timpul cărora oceanul s-a ridicat la nivelul actual, după ultima Eră Glaciara, arhitecturii acestei uimitoare realizări fiind milioanele de mici polipi coraligeni.

Marea Barieră de Corali este unul dintre cele mai bine integrate ecosisteme ale lumii, totuși, echilibrul său este unul extrem de fragil. Reciful face față furtunilor și valurilor uriașe, dar, în secolul XXI, cele mai mari pericole sunt cele induse de activitatea omului modern, care, prin exploatarea guano, pescuitul intensiv, și goana după prețioasele perle lasă cicatrici ireversibile pe „fața” recifului. Declararea zonei ca parc național a limitat aceste riscuri, însă specialiștii consideră că reziduurile aruncate de turiști reprezintă o altă modalitate de periclitate a recifului, fapt ce a dus la gestionarea extrem de atentă a turismului de către autoritățile australiene.

Grigoraș Ioan, clasa a XI-a B

Triunghiul Bermudelor

Cu toții ați auzit câte ceva despre Triunghiul Bermudelor care mai poartă și numele de „Triunghiul Diavolului”. Pentru cei care nu știu încă, această zonă bizară se găsește în Oceanul Atlantic, are forma aproximativ triunghiulară cu cele trei colțuri situate în Insulele Bermude, Puerto Rico și Fort Lauderdale din Peninsula Florida și se întinde pe circa 1,2 milioane km pătrați. Aici au avut loc mereu numeroase fenomene paranormale precum

disparițiile vapoarelor și a avioanelor, toate acestea fiind puse inițial pe seama ființelor extraterestre.

Cristofor Columb a afirmat că a văzut animale ciudate în zona Triunghiului Bermudelor, ba chiar și „lumini ciudate dansând la orizont”, dar prima mențiune documentară a disparițiilor misterioase a fost semnalată în 1951 de către E.V.W. Jones. În data de 20 mai 2015, garda de coastă cubaneza a interceptat o navă veche, intactă, dar fără echipaj și căpitan la bord. Specialiștii susțin că e vorba despre un vapor dispărut în 1925 deci vasul a fost găsit după 90 de ani. Apariția unui vapor după 90 de ani va trezi fără îndoială interesul lumii științifice pentru a încerca dezlegarea acestui mister. În decursul timpului au fost propuse mai multe teorii pentru a explica extraordinarul mister al dispariției acestor vase și avioane. Extraterestrii malefici, cristalele reziduale din Atlantida, oamenii răi cu aparate antigravitaționale sau alte tehnologii ciudate, vortexurile către o a patra dimensiune sunt ipotezele favorite ale scriitorilor de proză fantastică. Câmpuri magnetice ciudate și flatulențele oceanice (gaz metan provenit de pe fundul oceanului) sunt explicațiile preferate de mințile mai tehnice. Condiții meteorologice (furtuni, uragane, tsunami, cutremure, valuri mari, curenți, etc.), nenoroc, pirați, încărcături explozive, navigatori incompetenți și alte cauze umane și naturale sunt explicațiile date de investigatorii mai sceptici. Există și persoane sceptice care afirmă că faptele nu confirmă legenda, că nu există un mister ce necesită rezolvare și nimic nu trebuie explicat. Este cât se poate de adevărat că numărul epavelor din zonă nu este mai mare decât în alte părți ale lumii, dar la fel de adevărat este și că niciunde vapoarele nu apar din senin după o dispariție de 90 de ani.

Vieriu Paula-Beatrice, clasa a X-a A

Asocierea dintre organe și fructe/legume

Ghimbirul

Forma ghimbirului te duce cu gândul la cea a stomacului uman. Ceea ce este și mai interesant este faptul că ghimbirul este recunoscut pentru aportul pe care îl aduce digestiei. Este un remediu natural pentru răul de mișcare, fiind utilizat de peste 2000 de ani în medicina tradițională chinezească. Extractul de ghimbir reușește să elimine senzația de vomă și să calmeze durerea de stomac.

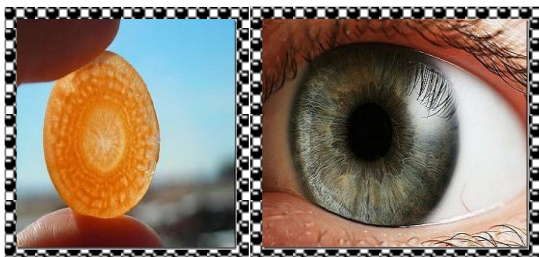
Strugurii

Un ciorchine de struguri seamănă cu forma inimii, iar boaba de strugure este asemănătoare cu forma celulelor din sânge. Poate că nu întâmplător, strugurii au rolul de a revitaliza inima și vasele de sânge.

Ciupercile

Dacă vei tăia o ciupercă pe jumătate vei descoperi că seamănă cu o ureche umană. La această asemănare se adaugă faptul că ciupercile sunt foarte bogate în vitamina D, care contribuie la îmbinătățirea auzului. De asemenea, vitamina D este esențială și pentru sănătatea oaselor noastre.

Morcovul

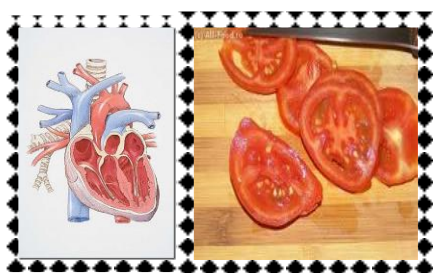
Dacă vei tăia un morcov în rundele vei observa că interiorul lui seamănă foarte bine cu ochiul uman. În secțiunea transversală a morcovului vei observa o rețea de linii, care imită irisul și pupila ochiului uman. Faptul că prin consumul de morcovi îți poți menține sănătatea ochilor nu mai este o noutate. Astfel, datorită betacarotenului pe care îl conțin, morcovii au puterea de a micșora riscul de pierdere a vederii, pe măsură ce oamenii înaintează în vârstă.

Nucile

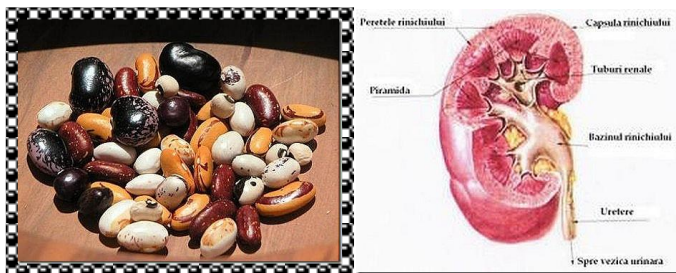
Ea seamănă perfect cu un mic creier uman, subdivizat în emisfera dreapta și emisfera stângă, creierul mare și creierul mic, în timp ce cutele și încrețiturile ei sunt similare neocortexului. Întâmplător sau nu, nuca ajută la menținerea sănătății creierului, asigurând organismului uman sursa zilnică de acizi grași Omega 3. Consumul permanent de nuci asigură menținerea funcțiilor creierului, previne demența și boala Alzheimer. De asemenea, în urma unor studii efectuate pe șoareci la Universitatea Tufts din Boston s-a descoperit că nucile încetinesc procesul de îmbătrânire al creierului.

Roșia

Este o legumă bogată în lichen, o substanță care reduce riscul bolilor de inimă și previne cancerul. Dacă secționăm o roșie vom observa că aceasta este formată din patru camere. Acest aliment are o structură similară cu cea a inimii umane, fiind formată din patru camere, la fel ca organul uman.

Fasolea boabe

Nu-i așa că forma boabelor de fasole este similară cu cea a rinichilor? Da, s-a dovedit că prin consumul de fasole contribuim la funcționarea optimă a rinichilor. De asemenea, boabele de fasole conțin fibre solubile și insolubile, proteine, vitamina B6, zinc, fier și magneziu.

Avocado

Acest aliment are forma uterului uman și chiar are capacitatea de a menține sănătatea acestuia. De asemenea, fructul de avocado conține acid folic care reduce riscul displaziei cervicale.

Maslinele

Au o formă asemănătoare cu ovarele umane și participă la buna funcționare a acestora. Studiile au arătat că vitaminele, mineralele și grăsimile sănătoase care se găsesc în măslina reduc riscul apariției cancerului ovarian și al celui la sân.

Citricile

Au o înfățișare asemănătoare cu glandele mamare ale femeii contribuie la sănătatea sânilor și la o bună circulație limfatică la nivelul acestora.

Grepfruitul

Conține limonoide, un grup de fitonutrienți care contribuie la inhibarea celulelor canceroase de la nivelul sânilor.

Astfel, consumul regulat de citrice poate preveni cancerul mamar.

Cepele

Au o formă asemănătoare cu celulele corpului uman. Cercetările au arătat faptul că acestea au un efect puternic în curățarea și eliminarea toxinelor din celulele organismului uman. Ceapa este un aliment care susține imunitatea organismului, prin efectul detoxifiant pe care îl are, dar și prin aportul bogat de vitamina C, vitamina B6, fier, biotina pe care îl aduce corpului.

Prof. Asavei Ionela

ATELIER LITERAR ȘI ARTISTIC

Prima zi de școală –un alt început

De fiecare dată, la început de an școlar, se remarcă elevii de clasa a IX-a. Sunt timizi și curioși. Se aud eternele întrebări: "Pe cine ai dirigințe?"; "Oare cum o fi profa/ proful X?" sau „Se pare că va fi vai de noi!”. Anul acesta, 15 SEPTEMBRIE a debutat ca o zi senină de toamnă parfumată de mireasma strugurilor copti. Dacă ne e permis, cam așa sperăm să ne despărțim la final, cu elevii noștri îmbogățiți de cunoștințe – asemeni strugurilor copti... Totul a decurs frumos: am participat cu toții (profesori și elevi) la discursul de deschidere a anului școlar, susținut de conducerea școlii noastre. S-a făcut o scurta trecere-n revistă a tuturor activităților, s-au amintit elevii care au făcut cinste școlii, s-au amintit rezultatele la examenul de Bacalaureat. Bobocii claselor a IX-a, au rămas impresionati, dar se citea pe chipul lor nerabdarea descoperirii claselor, unde își vor desfășura o părticică din existența de licean.

După ce am făcut cunoștință, ne-au fost prezentați profesorii și diriginții, toți eram convinși că ne vom îndrepta spre clase ...dar dintr-o dată se surprind zâmbete și o veselie cum numai în lumea copiilor întâlnești. La minunata adunare, apare cu toată spontaneitatea, un câțel care se plasează, fără frică, în mijlocul incintei sportive unde ne adunaserăm cu toții. Privirile curioase ale acestuia făceau deliciul situației, toată lumea se destinde și conchidem că avem pe cineva „de nădejde” care parcă ne-ar ura „BUN VENIT!”, dar și „Hai la clase!”... Iată că ne aflăm într-un alt început, un nou drum care așteaptă să fie descoperit și cucerit. Vă urăm succes!!!

Prof. Drăgoi Mihaela

O prietenie fără sfârșit...

Acum mult timp, planeta noastră era lipsită de viață, totul era sec, nu era urmă de om, animal sau orice altă ființă...Planeta era ca un deșert, pustie. Atmosfera era atât de tristă, încât planeta parcă suferea...de singurătate. Până și norii pe cer păreau că se îndepărtează căutând, parcă, un loc mai bun. Pământul nu era doar pustiu, ci și sec. Viața se scurse din el așa cum, într-un vis îndepărtat, ar cădea picături argintoase de ploaie pe pământ.

Deodată, de pe cer a căzut o stea. Aceasta s-a crăpat și de acolo au ieșit trei zâne micuțe: cea mai mare de înălțime avea o rochie albastră ca lacrima, iar părul îi era azuriu ca ochii unui prunc. Cea mijlocie avea o rochie de smarald, părul lung de un verde deschis, iar ochii îi erau așa senini încât ar face până și cea mai morocănoasă persoană să zâmbească. Ei bine, a treia, cea mai mică avea părul auriu ca spicele de grâu și o rochie pe care cădeau raze de soare voioase și strălucitoare, dar era puțin neîndemânică. Acestea, văzând seceta și pustietatea, și-au împreunat puterile și au început să schimbe totul: o picătură de ploaie a căzut din înaltul cer și a atins pământul, atât de repede încât tot ce s-a auzit a fost doar o mică răsfrângere în pământul înfierbântat. Au tot căzut, picătură după picătură, iar din pământ au început să iasă copaci verzi ca smaraldul, tufișuri cu trandafiri și flori de toate culorile... lumea a fost acoperită de verdețură. Odată ce prima vrajă a fost îndeplinită, cele trei zâne și-au împreunat puterile pentru a crea viața: astfel de prin tufișuri au început iepuri să sară, pe cerul albastru zburau păsări, prin copaci își căutau cuiburi veverițele și astfel au apărut viețuitoarele. Cele trei zâne au transformat unele animăluțe în copii inocenți și uimiți de

frumusețea ce-i înconjura. Îndeplinindu-și menirea, zâna cu părul de smarald s-a transformat într-un tei , cea cu părul azuriu în apa ce străbătea toți copacii, iar cea cu părul de aur a devenit luciul fructelor coapte și mireasma florilor îmbietoare. Astfel, pentru a prinde înțelepciune și a-și continua viața în armonie, copiii se duceau la teiul cel mare, care le oferea câte o picătură de sevă plină de viață . Din ce în ce mai curioși, copiii s-au împrietenit cu toate animăluțele și trăiau în pace, ajutându-se reciproc. Într-o dimineață, un băiețel s-a urcat într-un copac, dar acesta era atât de alunecos încât nu reușea. Deodată, a alunecat și s-a prins de o crenguță , iar o picătură de apă i-a căzut în palmă. A început să salte, să se miște ca și cum ar avea viață. Picătura l-a îndrăgit pe băiețel și astfel au devenit prieteni foarte buni. Se întâlneau mereu sub copăcelul acela magic pentru a se juca, porneau în călătorii care mai de care mai amuzante și încântătoare. Băiețelul și picătura aveau o legătură foarte specială. Băiețelul fusese creat de cele trei zâne, iar picătura era o parte din ele. Picătura îi arăta băiețelului cât de frumos este Pământul, cât de frumoasă este viața: dealurile înmiresmate parcă te chemau să te așezi în iarba verde și plină de viață, cerul parcă îți zâmbea de fiecare dată când îl priveai, iar păsările când îi vedeau, parcă îi salutau și le cântau armonia și viața. Băiețelul îi convinsese pe ceilalți copii să aibă grijă cu picătura de sevă, deoarece este o parte a vieții, iar dacă s-ar întâmpla ceva cu aceasta, o parte din viață ar dispărea. Astfel viața a continuat plină de armonie, iar copiii au crescut mari, lucru ce nu le-a afectat prietenia cu picăturile de viață. Într-o zi, soarele bătea atât de puternic, încât copacii își pierdeau seva, astfel devenind din ce în ce mai slabi. Văzând acestea, oamenii nu aveau altă opțiune decât să ceară ajutor picăturii de sevă. Dar lucrurile nu erau atât de simple pe cât păreau. Ca să aducă ploaia, era nevoie ca zânele să prindă viață și să cheme norii de ploaie asupra pământului. Oamenii au început să strige, să le cheme pe cele trei zâne, dar și acestea erau atât de slăbite, încât parcă își pierduse toate simțurile.

Băiețelul devenit acum bărbat s-a rugat de prietena lor picătura și i-a spus să facă ceva, orice pentru a regla lucrurile. Aceasta nu prea știa ce să facă, dar își amintise că atunci când făcea parte din zâna cu părul azuriu, pentru a aduce ploaia, trebuiau să-și adune puterea cu celelalte două zâne. Astfel au luat niște frunze verzi, câteva petale de flori, cel mai auriu și strălucitor fruct pe care l-au găsit și l-au pus împreună cu picătura de sevă pentru a aduce ploaia. Înainte ca vraja să înceapă, picătura de ploaie i-a spus băiatului că va dispărea, dar să nu-i ducă dorul pentru că în fiecare picătură fie de ploaie, fie de sevă, va fi și ea, și o să îl protejeze de răutățile ce vor veni. Spunând asta, vraja a început, iar nori mari au apărut pe cer, norii mult așteptați. Atât de mare a fost dorința oamenilor să plouă, încât trei zile a plouat încontinuu, astfel râurile au început să salte din adâncurile văilor, iar orice adâncitură a fost acoperită cu apă.

Astfel au apărut râurile, mările, oceanele și toate apele care acum au devenit casele atâtor viețuitoare. Oamenii erau atât de fericiți, încât au decis să aibă grijă ca apa să fie curată, iar viețuitoarele să trăiască în armonie alături de ei. De fiecare dată când prietenul picăturii se uita în luciul unui râu, își vedea prietenul care îi zâmbea și îl simțea alături de el. Anii treceau, iar oamenii au devenit din ce în ce mai recunoscători celor trei forțe care au adus armonia pe Pământ, încât au avut grijă ca aceasta să nu se deterioreze niciodată. Deși picătura nu mai exista decât în ape și seva plantelor, prietenia băiatului cu aceasta a rămas la fel de strânsă încât și acum când se așază la malul unei ape sau lângă trunchiul unui copac, îi simțea prezența ce îi alina dorul. Așa au ajuns apele să depindă de viețuitoare, iar viețuitoarele să depindă de ape. Apa este viață, să o protejăm!

Aldea Andreea Sorina,
Ursu Elena Simona,
clasa a XII-a D

Adolescența...

Stau și mă uit pe geam! Un fior și un gând aparte mă cuprinde și nu îmi dă pace. Meditand, îmi dau seama că e ceva special și în curând voi pași cu pași mari și repezi într-o lume ruptă din poveștile cu zâne! Eu sunt zâna și el e prințul! E acea lume în care totul îți e permis și totul e roz...

Și, vine acea zi când ai vrea să uiți de toate și să pleci departe. Dar pe lângă aceste aspecte neplăcute ale vieții de adolescent, totuși, adolescența este momentul cel mai frumos din viața oricărui tânăr.

Poți să visezi, să razi, să plângi, dar să și iubești!

Timpul trece, afara este din ce în ce mai întuneric, iar eu mă afund în această bezna pustie. Sunt doar eu! Nu înțeleg ce se întâmplă cu mine, dar merg mai departe, pentru a descoperi acest mister. Înaintând mai mult, zăresc o treaptă. După această e alta treaptă, și încă una, încă una... Oh, sunt o mulțime! Încep să înțeleg... Pentru a ajunge acolo unde visez, trebuie să trec de acest drum al infinitului. Sunt doar eu și cu mine! Printul și celelalte zâne au dispărut. Viata mea dinainte nu o mai cunosc! Viitorul nu îl pot percepe, iar prezentul nu îl înțeleg. Acum nimic nu mai contează. Povestea mea cu zâne se spulberă încet, încet, parcă tot mai tare mă afund în tăcere. Într-o tăcere neînțeleasă. Mi-e frică să pășesc pe următoarea treaptă, îmi e frică de sentimentul ce mă urmărește. Timpul parca a încremenit! Văd doar un drum... ce nu știu unde duce...

În sfârșit! Am regăsit celelalte zâne din povestea mea și alături de ele merg mai departe. Iubirea, uimirea, rătăcirea sunt sentimente ce îmi descriu starea în acest moment. Să continui pe acest drum?! sau să mă întorc la vechea viață?! Să fug de responsabilități sau să le înfrunt?! Voi continua pe acest drum. Știu că sunt o zână puternică. Nimic nu mă va împiedica să continui ceea ce am început.

Borș Andreea, clasa a X-a D

ADOLESCENȚA

Adolescența reprezintă o etapă de tranziție ce face legătura între stadiul de copil și cel de adult. Adolescența are frumusețea ei fie că vorbim la trecut sau la prezent despre ea. Chiar dacă lucrurile s-au schimbat mult, adolescenții sunt tot tineri visători și mereu în căutare de ceva nou.

Adolescența e dură și crudă, nu-i pasă că ești doar un copil și te lovește din toate părțile cu încercări dificile, fără să-ți dea un ajutor, lăsându-te singur să răzbești. Însă, ea poate fi destul de frumoasă și chiar interesantă, dacă stai să o privești din unghiul acesta al descoperirii și al copilăriei, adolescența fiind considerată de mulți cea mai frumoasă parte din viață, în adolescență descoperindu-se **începutul tuturor lucrurilor continuate mult mai amplu la maturitate.**

Iesirea din copilărie și transformarea într-o persoană matură înseamnă de multe ori presiuni suportate cu greu, ce pot atrage după ele adevărate furtuni intrafamiliale. Dacă din copilărie, noi suntem integrați în familie sub protecția părinților cu efecte benefice în vederea creșterii și dezvoltării, adolescentul cunoaște armonia, în caz contrar, tinde să fie autonom de familie, acesta se închide în sine și apare revolta și eliberarea agresivă a tensiunilor interioare spre exterior.

Adolescența se caracterizează și printr-un anumit mod de comunicare. Mai întâi, să remarcăm lărgirea ariei de comunicare, de la dialogul predominant cu părinții la vârsta copilăriei, apoi, în școala primară, comunicarea permanentă cu cadrele didactice, și comunicarea cu toate mediile sociale, de aici rezultând un aspect deosebit de important în dezvoltarea individului, constituind tendința spre exprimarea într-un limbaj propriu vârstei: jargonul și argoul fiind forme tipice de comunicare ale adolescenților. În acest fel sunt adoptate gesturi și maniere de vorbire neîntâlnite la alte grupuri de vârstă. În anumite contexte, adolescenții creează un antilimbaj, ca mod de comunicare opus celui oficial. Sunt create cuvinte noi, sau se deformează sensurile termenilor obișnuiți.

În concluzie, rezultă necesitatea luării în considerare a problemelor adolescenților din interiorul lor și nu a altora, mai exact, a adulților. Această problemă este invocată adesea de către maturi în comunicarea cu adolescenții. De aceea un proverb românesc surprinde un imperativ relevant: „**Nu judeca pe tânăr după mintea celui bătrân, ci pune-te în locul lui și atunci să-l judeci**”.

Baciu Ana-Cosmina,
clasa a IX-a B

Desen realizat de Pușcașu Amalia, clasa a XI-a B

EU-adolescenta

“Adolescența...plictiseala de a fi singur, dorința de a fi doi, teama de a fi trei...”

La 15 ani ai mei, mă consider o simplă adolescentă care nu-și dorește nimic altceva decât să își schimbe destinul. Până acum am crescut frumos... Am crescut învățând... Am crescut învățând ce este copilăria. De-acum voi crește și mai mult și voi învăța ce este adolescența.

Liceul...am ajuns și aici... Trebuie să recunosc că la început mi-era puțin teamă de cum vor decurge lucrurile. Îmi era teamă ca ceilalți să nu își facă o părere greșită despre mine înainte să mă cunoască cum sunt eu de fapt. Îmi era teamă să nu fac un pas greșit și să-mi dezamăgesc mama care m-a crescut timp de 13 ani, singură. Acum însă, chiar dacă mai am anumite temeri, am puterea de a le depași, tratându-le ca pe niște încercări, care mi-au fost date, știind că le pot face față.

Pentru mine, adolescența este acea perioadă în care vreau să descopăr adevărata prietenie, iubirea sinceră și toate tainele pe care viața încearcă să le ascundă. Îmi doresc, ca orice alt adolescent, să îmi pun amprenta asupra lumii în care am fost trimisă și să îi imprim un strop de culoare, cea a sufletului meu!

Visez! Închid ochii și zâmbesc prin somn, sau cel puțin așa îmi place să cred, dar ce știu sigur e că au fost porți închise ce le-am deschis mereu cu vise. Și poate că visez prea mult... Și poate rezultatul va fi același, indiferent dacă sunt visătoare, sau nu, dar visătorii se simt mai bine!

Cânt! Muzica mă definește... E singura care mă înțelege cu adevărat când cei din jur nici nu vor să mă asculte. Muzica e cel mai bun medic. Are remedii pentru orice problemă și cel mai bun lucru: niciodată nu mă judecă! Cânt mereu... fie singură, fie împreună cu cea mai bună prietenă, fie alături de colegi... câteodată mă trezesc fredonând o melodie fără să îmi dau seama. Muzica e lumea mea!

Fotografie! Îmi place să immortalizez orice moment. Consider că fiecare poză are povestea ei... De aceea nu ratez nicio ocazie, de a surprinde frumusețea de peste tot. Lumea înconjurătoare e plină de mistere, doar că trebuie să avem multă răbdare pentru a le desluși. Sunt lucruri superbe care chiar merită apreciate.

Sper! Sper la un viitor mai frumos. Sper să pot reuși să-mi îndeplinesc toate visele experimentând toată latura adolescenței. Voi face tot posibilul sa-mi creez amintiri frumoase, să leg prietenii de durată, să întalnesc un băiat care să mă iubească pentru ceea ce sunt eu cu adevărat, voi învăța pentru a putea fi independentă, fără să duc grija zilei de mâine.

Deși am o vârstă fragilă, îmi dau seama că trebuie să profit de orice clipă și să trăiesc totul cu maximă intensitate, pentru că nu voi mai avea această posibilitate niciodată și nu vreau să regret mai târziu. Nu voi renunța nicodată la ceva ce îmi doresc cu adevărat, care știu că mă va face fericită !

Timpul trece repede! Mă voi bucura și voi prețui fiecare zi din existența mea!

Adolescența nu trebuie să fie un timp pierdut! Și nu va fi! Promit!!!

Rusu Elena Iuliana,
clasa a IX-a B

Adolescența-vis și/sau realitate

Copilăria a rămas în urmă. În trecut sunt primii pași, acolo se află și răsul nevinovat, silabisirea primelor cuvinte, descoperirea elementelor primordiale ale vieții.

Ai crescut, copile! Te bucuri de alte noutăți, îți observi cu uimire alte și alte transformări . Ești adolescent! Înfrunți marea vieții cu ochii larg deschiși, mintea ta împlătește realitatea cu visul. Viața este o mare adâncă, necunoscută, cu destule obstacole. Te hotărăști s-o înfrunți. Îți faci propriul drum, uneori bazându-te pe experiența altora, alteori încercând pe tine însuși noi provocări.

Adolescenții învață mersul pe valurile vieții. La început au nevoie de sprijin, de îndrumări, de încurajare. Cei din jur se grăbesc cu sfaturi și grijă. Dar ei, tinerii, se ajută cu propriile puteri, nu se supun valurilor înspumate ale vieții- marea imensă și stranie. Își făuresc idealuri, visează la împliniri, hotărăsc să se înalțe spre raza neclintită a soarelui.

Adolescenții, dreți și calmi, își caută propriul drum, se avântă în necunoscut, nu se lasă îngenuncheați. Primesc orice provocare ce li se ivește în cale, învață să învingă MAREA. Pe nesimțite, umăr la umăr, tinerii cu idealuri comune stăpânesc viața... Merg pe valuri, în picioare. Sunt mândri că au învins. Se pregătesc pentru provocările viitoare. Sunt siguri pe forțele lor și știu că pot să treacă peste multele piedici ale vieții.

Pot să învingă!

Nistor Mihnea-Alexandru, clasa a IX-a C

POEZII

Adio...

Of, inima asta ...
Nu i-am putut porunci...
Acum sufăr...
Îmi spune că timpul le vindecă pe toate...
La mine de ce stă în loc?
De ce am rămas în trecut?
De ce mă hrănesc cu amintiri?
De ce fiecare amintire mă doare?
Ai reușit să distrugi până și ultima fărâcă din mine ...
Am ajuns un suflet pierdut ...
Credeam că pot să zbor, dar m-am jucat cu sorții...
Până sărutul ei a fost mai crud ca cel al morții.
Poate că îmi e teama să mai privesc înainte.
Poate că îmi e greu să mai ridic ochii înlăcrimați din pământ ...
Of, îmi e teamă de atâtea ...
Întoarce-te...sau „Adio !”

Baciu Lorena, clasa a X-a D

Pleacă

Îmi doresc...
Să trăiești o secunda din propriul meu coșmar, apoi ...
Pleacă din sufletul meu înlăcrimat...
Ia cu tine amintirea ...
Tristețea și dezamăgirea ...
Pleacă ca un orb spre mare ...

Și atunci dacă vei simți un gol în sufletul tău ...
Îngerul tău va privi prin oglinda spartă a sufletului
Și-ți va spune că te-am iubit.
Dacă ai să vii înapoi la mine,
Am să-ți spun cum mi-ai spus și tu:
„Pleacă !”

Baciu Lorena, clasa a X-a D

De parcă...

De parcă tu știi ce gândesc
De parcă tu știi că-nnebunesc.
De parcă gândurile-mi auzi
De parcă nu mai suntem surzi.

De parcă depărtarea nu există
De parcă eu n-aș mai fi închisă,
De parcă-mi mângâi sufletul
De parcă încă ai fi tu...

Acum, că mergem înainte,
Hai, te rog, uită de cuvinte!
Comportă-te de parcă încă m-ai iubi
Uită că am fost cândva copii.

De parcă visele ni se-implinesc.
De parcă sentimentele vorbesc.
De parcă tu știi ce gândesc
De parcă tu știi că te iubesc...

Răuță Maria Magdalena, clasa XI B
Prof. coord. Andreia Păduraru

Desen realizat de Pușcașu Amalia,
clasa a XI-a B

Tăcere... E iarnă-n cetate

Regina de gheață-și coboară privirea
Își așază mantaua, își oferă iubirea
Peste oamenii vrăjiți, ea suflă adieri înghețate
Acum tăcere... E iarnă-n cetate.

Fulgii dansează-n ritmul cântului mistic
În timp ce regina-și pictează tabloul artistic
Micile bestii albe împletesc un covor
În acest film, iarna-i și-actor, și-autor.

Ca într-un concurs de Miss, își prezintă măreția
Își etalează frumusețea, oamenii văd minunăția
Ei aclamă cu o totală lipsă de pietate
Acum tăcere... e iarnă-n cetate.

Ardeleanu Larisa Maria, clasa a IX-a C

CULTURĂ, OBICEIURI ȘI TRADIȚII CREȘTINE

Mișcarea în artă

Mișcarea se extinde în medii artistice diverse - cuprinzând artiști plastici, cineaști, muzicieni, etc.

Cei vechi susțineau că totul e (în) mișcare... Mișcarea e continuă, de la grăunțele de nisip până la astrele universului.

Mișcarea înseamnă dinamism, putere vitală, forță creatoare și acțiune.

„Omul Vitruvian” a lui Da Vinci (cel încadrat în cerc și în pătrat), are 4 mâini și 4 picioare. Ce demonstrează în fapt geniala diogramă? Că mișcarea permite schimbare, că sunt posibile multiple poziții alternative. Bătrânul renașcentist flamand Pieter Bruegel, a fost printre primii care, în sec al XVI-lea, a pictat scene burgheze și rurale pline de mișcare. Personajele sale muncesc, petrec, dansează. Sunt celebre pânzele sale cu jocuri de copii, vânători în zăpadă, dans țărănesc.

Picasso a duplicat, triplicat și multiplicat figura umană. În intenția de a surprinde mai multe stadii ale acțiunii indicând instantanee succesive ale mișcării. Efectul de mișcare, obținut prin simultaneitate conferă lucrărilor un limbaj vizual specific.

Sculptura cinetică este o altă dovadă a permanentelor căutări în arta plastică. Creatorii realizând mai ales în acest secol al vitezei, opere moderne, cu încărcătură emoțională, care să servească ideea de evoluție și armonie între contraste.

De-a lungul vieții, participăm la fel de fel de evenimente care ne rămân întipărite în minte. Uneori, am vrea să immortalizăm imaginea și nu avem ce ne trebuie la noi.

În cazul în care avem o cameră foto, mai este nevoie doar să surprindem momentul în care mișcarea devine artă.

Prof. Craiu Mihaela

Invitație la lectură- romanul 1984, George Orwell

Cu toții am auzit de emisiunile Big Brother din SUA, ba chiar acum câțiva ani o televiziune a preluat conceptul și l-a transformat în ceea ce avea să fie o emisiune de succes. Mirajul sumei ce constituia premiul a atras numeroase persoane dispuse să renunțe, cel puțin în joacă, la controlul asupra propriei vieți și la intimitate. Cu toate că era „doar” un joc, pe măsură ce timpul trecea, participanții își pierdeau simțul umorului, iar tensiunile generatoare de conflicte existau în fiecare privire, gând, cuvânt. Majoritatea au clacat, rupți fiind de mediul familiar și transpuși într-un mediu ostil, ce încălca tendința specific umană de comunicare liberă, de „fabricare” a ambientului după propriile nevoi, de exprimare liberă a sentimentelor și chiar a dorințelor. În momentul în care individul este supus unei presiuni foarte mari din partea mediului, el trebuind să-și adapteze/supună sistemul valorilor, dorințele, nevoile, mentalitatea unui sistem ce îl domină din toate punctele de vedere, intervin conflicte morale, psihice uriașe, ce pot anihila acea persoană; tuturor, ideea unui control exterior asupra celor mai intime unghere ale minții noastre ni se pare aberantă și de nesuportat.

Căutând originea conceptului Big Brother, am ajuns imediat la opera lui George Orwell, a cărei acțiune ar fi intens resimțită de orice persoană care a trăit în perioada regimului comunist din țara noastră. O astfel de persoană nu ar spune că romanul 1984 este utopie, ci o anticipare a realității dacă nu ar fi fost

Revoluția, așadar, imaginea unei lumi posibile. Citind romanul lui Orwell, vom găsi corespondente într-o realitate nu foarte îndepărtată din țara noastră pentru organizarea politică totalitară, economia centralizată, cenzura mass-media (dar și culturală) și a comunicării cu cei din exteriorul țării, existența unui departament represiv ce ținea sub control, prin diverse mijloace, aproape întreaga activitate a unei persoane; Partidul Comunist din România pare a fi funcționat pe aceleași principii ca și Partidul din romanul lui Orwell, dezideratul fiind supunerea totală față de doctrina comunistă.

Asemănările dintre regimul politic din Oceania și regimul comunist din România sunt copleșitoare, ceea ce denotă existența unei surse doctrinare comune; de fapt, toate doctrinele politice extreme au la bază aceeași idee de supunere a individului față de stat, încălcând până și drepturile fundamentale ale acestuia. Cel mai probabil sursa acestor doctrine politice se află în sistemele filosofice ale lui Karl Marx și Friederich Nietzsche. Astfel, desființarea proprietății private (care înstrăinează pe individ de rezultatul muncii sale) și impunerea criteriului nevoilor în distribuirea bunurilor, drept condiție sine qua non a realizării egalității și dreptății, este preluat de doctrinele politice de stânga; pe de altă parte, teoria lui Nietzsche despre Übermensch, reprezentant al rasei pure deținătoare a unei morale superioare, morala de stăpâni, va fi interpretată în funcțiile de propriile necesități și idealuri de către mișcarea de dreapta, nazistă. Evident, transpunerea cu succes în practică a unor idei filosofice este imposibilă, pentru că filosofia se adresează mai ales domeniului posibilului, al imaginarului și al reflexivității, ea nu trebuie interpretată drept program politic.

Întrucât asemănările dintre utopia lui Orwell și regimurile politice extremiste sunt evidente, mai trebuie evidențiate diferențele și, o dată cu acestea, cauza dispariției lor în realitate. Poate că dezumanizarea a fost împiedicată de comportamentul imprevizibil al oamenilor, sau de insuficienta dezvoltare a mijloacelor tehnice sau de memorie, imaginație, ori alte procese psihice pentru controlul cărora nu s-au găsit metode de control perfect. Tocmai din acest motiv, o teorie filosofică ce operează într-o lume conceptuală, ideală, nu poate avea succes în transpunerea în lumea reală, unde conștiința nu are instrucțiuni de utilizare și un traseu prestabilit.

Chiar dacă constituirea unui regim politic care să-și subsumeze total voințele individuale a rămas doar un vis pentru cei ce consideră omenirea un mijloc, totuși tentativele de a constitui un astfel de stat au existat și au marcat iremediabil viețile celor implicați. Tocmai pentru a evita în viitor apariția vreunui Frate cel Mare care să transforme indivizii în pioni, trebuie menținută în atenție această posibilitate; cu atât mai mult cu cât România a trecut printr-o astfel de încercare, cetățenii săi trebuie să nu ignore și să nu uite acest capitol, pentru că „aceia care nu-și amintesc trecutul, sunt obligați să-l repete”¹.

Nu este suficient ca cei care au trăit experiențe dezumanizatoare să le mențină în prezentul conștiinței, ci trebuie avertizați și ceilalți, care nu își pot imagina lumea altfel decât cum o cunosc ei. Un individ care consideră libertatea un dat, iar existența drepturilor ca fiind firească, va considera de-a dreptul absurdă și revoltătoare doar ideea posibilității nimicirii acestora de către un despot și aparatul său politic. Oricât de paradoxală ar părea această variantă, ignorarea ei este cel mai rău lucru posibil, pentru că doar cunoașterea și detectarea tehnicilor prin care un tiran nu doar că deține controlul politic, ci vizează controlul absolut, sinonim cu dezumanizarea, garantează menținerea libertății.

Prof. Andreia Păduraru

¹Inscripție de la Jonestown, reședința sectei Templul Soarelui, ai cărei membri (peste 900 de oameni), sunt convinși de către liderul spiritual, Jim Jones, că sinuciderea este singura modalitate de a scăpa de dușmani (soldați ce veniseră de fapt, să-i elibereze)

IOAN ALEXANDRU- Mărci discursive ale identității

La sfârșitul secolului XX apare, în urma eforturilor lui James Marcia, paradigma *statusului identitar*, formulată de Erik Erikson, unul dintre primii psihologi interesați de acest subiect. Conform teoriei eriksoniene, identitatea unui individ este o sumă de *explorări* și de *asumări* pe care individul le face în legătură cu anumite trăsături personale și sociale. Prin urmare, optăm să fim într-un anume fel și nu în altul, iar acest lucru ne definește în calitate de indivizi. Propriile alegeri, voluntare sau nu, pot fi mai ales vizibile la nivelul discursului.

Din perspectivă pragmatică, discursul este, după Benveniste „o enunțare ce presupune un locutor și un auditor, precum și intenția locutorului de a-l influența pe celălalt”. Ne propunem să analizăm în ce măsură discursul poetului Ioan Alexandru îl diferențiază de ceilalți indivizi și este marcă a identității acestuia.

Ioan Alexandru, născut pe 25 decembrie 1941, la Topa Mică, județul Cluj și decedat pe 16 septembrie 2000, la Bonn, a fost poet, eseist, publicist și om politic român. A ținut seminarii de poezie comparată și cursuri de limbă și civilizație ebraică veche la Universitatea din București și de spiritualitate bizantină la Institutul de arte plastice „Nicolae Grigorescu”. Discursul său poetic impresionează prin originalitatea interpretării propriilor poeme.

Purtând numele a doi sfinți, al Sfântului Apostol Ioan, cel care propovăduiește Evanghelia iubirii, și al Sfântului Alexandru, episcop neînfricat în apărarea dreptei credințe, viața poetului stă sub semnul unei neîncetate mărturisiri. Studiile de greacă veche și ebraică îl coboară pe poet în adâncimile sensurilor, pe care le extrage ca pe o hrană vitală și pe care dorește să le împartă auditoriului. Limbajul specific se caracterizează prin abundența termenilor religioși, poetul fiind un căutător de înțelesuri și interpretări ale cuvântului biblic din cele două limbi vechi.

Câmpul semantic dominant al poemelor sale, cu ale cărui discurs îl putem identifica și în calitate de individ, pornește de la Dumnezeu, trece prin jertfa divină și se oprește la reflectarea acesteia în om. Elementele non-verbale care însoțesc rostirea sunt *ochii închiși și mâinile ridicate*, amintind de rugăciunile unor patriarhi din vechime. *Zâmbetul* de copil completează imaginea comuniunii prin puritate cu Dumnezeu, iar *starea de bucurie* suavă se transmite din discursul său, asemenea unei rugi. Elementele paraverbale care-l particularizează sunt *debitul verbal* care-i asigură o recitare cursivă, ca o curgere cristalină, *intensitatea vocii*, care accentuează pasajele de o mai mare intensitate a trăirii și *pronunția cuvintelor* asemenea unui îndrăgostit de rugăciune, în șoaptă și tandru.

Diferite evenimente cruciale ale vieții poetului creionează o personalitate puternică, de un imens curaj al mărturisirii, în perioada comunistă. O dovadă sunt cursurile de ebraică pe care le ținea la Universitatea din București și care făceau referire clară la creștinism, într-o perioadă de guvernare ateistă. Chiar și monahul Nicolae Steinhardt asista la cursuri, alături de studenți.

La acest lucru se referă și filosoful Petre Țuțea, atunci când afirmă: „Doi oameni laici au vorbit religios universitar: Nae Ionescu și Ioan Alexandru. Il iubesc foarte mult pe Ioan Alexandru...A îndrăznit nelimitat.”

Un moment de mare curaj, pentru care ar fi putut plăti cu viața, este participarea poetului Ioan Alexandru la Revoluția din 1989, când a trecut cu crucea printre soldați, încurajându-i.

În filmul dedicat lui Ioan Alexandru, „Mai presus de moarte, prin iubire”, unul dintr-foștii săi studenți, inginerul Silviu Despa, atrage atenția asupra harului uriaș care l-a ajutat pe poet, în 1991, când minerii au invadat Parlamentul, să-i liniștească cu crucea și cuvântul (discursul). Altfel, minerii ar fi devastat în continuare.

Poetul Adrian Păunescu scoate în evidență diferite ipostaze ale temperamentului lui Ioan Alexandru, uneori antagonice, un tânăr pe atunci, care recita în șoaptă și apoi urlând, uneori copil, alteori

împovărat. Adrian Păunescu își consacră teza de doctorat „Generației '60 ” (Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Ioan Alexandru). Aici scrie adevărate poeme în proză: „Ioan Alexandru a murit fără să fi îmbătrânit vreodată. Părea același prunc din anii debuturilor noastre, același prunc care-și domina otrava de care nici un om nu scapă, același prunc în stare să pună totdeauna binele înainte, același prunc nu lipsit de răutăți și de impulsuri păgâne, ci capabil să și le domine și să facă din ele combustibil pentru fapte mari”.

De aceea, dacă ar fi să-l alăturăm imaginii, influenței și ocrotirii unor sfinți, prin sonoritatea numelui și a faptelor, ar fi potrivită apropierea de Sfântul Ioan Botezătorul, prin similaritatea discursului, și poetul fiind „glasul celui care strigă în pustie :<<Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor! >>”. Aceasta este **metafora identității** poetului Ioan Alexandru.

Un alt argument în favoarea personalității ieșite din tipare a poetului este ideea înființării „Asociației Pro-vita pentru copiii născuți și nenăscuți”. „Celebrul vers 17 din Ieremia 20 l-am citat și l-am propus să fie motto-ul Congresului mondial: <<Cel mai dezastruos lucru de pe pământ este că pântecele maicii tale să-ți devină mormânt>>”, spune Ioan Alexandru în 1990, la Oslo, iar la întoarcere de la conferință înființează Asociația, activă și astăzi.

Discursul despre sine al îl regăsim tot în teza lui Păunescu. Ioan Alexandru îl anunță candid pe Păunescu, când fac cunoștință, că trebuie să fie prieteni, deoarece „noi suntem cei mai mari”. Este dovada unui caracter puternic, conștient de valoarea creației sale.

După Erik Erikson se poate vorbi despre patru posibile variante ale identității : *identitate difuză*, *identitate prescrisă*, *identitate în moratoriu* și *identitate asumată*. În cazul *identității difuze*, individul nu are experiență, nu dorește să exploreze și ocupă roluri pe care nu le-a ales. *Identitatea prescrisă* face referire la o persoană care, deși nu a ales în trecut, pare dornică să-și asume valori în viitor. Al treilea tip, *identitatea în moratoriu* aparține celor nestatornici, gata să facă alegeri, dar incapabili de a le pune în practică. *Identitatea asumată* implică capacitatea unei persoane de a-și alege identitatea, asumându-și opțiunea.

Din această perspectivă, personalitatea poetului Ioan Alexandru aparține, prin toate cele afirmate anterior, identității asumate. Imaginea lui Ioan Alexandru de la Revoluția din decembrie 1989, cu crucea în mână printre revolutionari, rămâne reprezentativă pentru dragostea, curajul și forța mărturisirii.

Bibliografie: <https://www.youtube.com/watch?v=x393Yen1JGQ>

Benveniste, Émile, *Problèmes de linguistique générale*, Gallimard, Paris, 1966.

Despa, Silviu, *Ultimile mărturii*, <https://renasterea.wordpress.com/2007/10/24/ultimile-marturii/>

Erikson, Erik, *Childhood and Society*. Harmondsworth: Penguin Books Ltd., 1972.

Păunescu, Adrian, *Generația '60*, Editura Păunescu, București, 2007.

Țuțea, Petre, *Dialogul dintre Petre Țuțea și Lucian Despa*, http://www.tutea.ro/evocari_7.htm

prof. Diaconu Diana

„Crăciunul” ori „Nașterea Domnului”?

Pare absurd să pui în opoziție două sinonime. Voi arăta mai jos că nu e absurd deloc și voi începe cu începuturile!

În procesul de încreștinare a unui popor au contat foarte mult atât factorul religios (noua credință), cât și cel cultural (vechile credințe), astfel încât reminiscențe păgâne au rezistat timp îndelungat. Monoteismul creștin a scos din calcul celebrarea altor zei care, în lumea păgână, se manifesta prin petreceri lumești la care conduita oamenilor nu era conformă cu cea favorabilă unei înălțări spirituale, ci, mai degrabă, cu cea a unei căderi trupești. Pentru pierderea în timp a unor sărbători păgâne pe care creștinii încă le mai țineau de dragul desfătărilor lumești, Biserica le-a înlocuit cu unele creștine, „convertind” scopul lor și stabilind un echilibru între festivism și sacru. Astfel s-a întâmplat cu Paștele (scopul nu era cel iudaic, ci

acela al învierii Mântuitorului) și cu „Nașterea Domnului” (suprapus cu sărbători păgâne, unele fiind de celebrare a nașterii unor zei).

Nașterea Domnului este sărbătorită pe 25 decembrie (în calendarul gregorian), însă această dată nu corespunde realității. La începuturile creștinismului, până în secolele al IV-lea (în vestul Europei) și al V-lea, această sărbătoare era ținută pe 6 ianuarie odată cu Boboteaza, deși nici acum nu știm exact data nașterii Mântuitorului. Pentru că în Împărăția lui Dumnezeu nu există timp (deci nu există zi și noapte), nu este important momentul din an în care se sărbătorește ceva, ci actul de venerare în sine. Sărbătoarea s-a suprapus cu festivități păgâne organizate cu ocazia solstițiului: „Ospățul zânelor” (la popoarele germanice care în noaptea de 24-25 decembrie organizau mese îmbelșugate la care așteptau atât pe cei vii, cât și pe cei morți), „Saturnaliile”(7 zile închinat zeului Saturn), nașterea lui Mithras etc.

Denumirea „Crăciun” din limba română dată sărbătorii

Până în secolul al XIX-lea, la români, Biserica a numit această sărbătoare „Nașterea Domnului”, și nu „Crăciunul”. De ce? Pentru că sensul cuvântului nu este dat de latinescul *creationem* care ar însemna „creație” pentru că Hristos nu este creat, el este Creator, e Dumnezeu „prin care toate s-au făcut”. Crezul ne spune că El este „Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl **S-a născut mai înainte de toți vecii**. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, **născut, iară nu făcut**, Cel de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut”.

Gabriel Gheorghe, în eseu *Originea cuvântului „Crăciun”*, demonstrează că termenul denumește o persoană și nu o acțiune, o figură legendară pre-creștină din spațiul carpatic. Termenul vine mai degrabă de la „crăci”, iar Moș Crăciun era unul din bătrânii care aduceau din munți, iarna, ramuri de vâsc numite „crăci” (plantă parazită care azi este văzută doar ca un medicament magico-erotic) la oamenii bolnavi de scorbut (boală cauzată de carența de vitamina C) din cauza lipsei de fructe și legume proaspete în această perioadă a anului. După venirea creștinismului au apărut și legende apocrife menite să păstreze personajul în conștiința neamului și a fost transformat în cel care i-a găzduit pe Maica Domnului și pe Iosif. În legendă a fost „lansată” și nevastă-sa, Crăciunița (aici Crăciun nu prea e ospitalier, ba chiar e sadic pentru că îi taie mainile Crăciuniței).

Conform eseistului menționat, la alte popoare europene denumirea sărbătorii are legătură strânsă cu nașterea lui Hristos, nu cu moșul: „Că sărbătoarea instituită în creștinism la 25 decembrie este exclusiv o sărbătoare a Nașterii reiese și din numele sărbătorii la primele popoare creștinate:

În latină Natalis = naștere

În italiana Natale = naștere (fare natale = a sărbători nașterea Domnului)

În portugheză Natal = naștere

În spaniolă Navidad/Natividad = naștere

În provensală Nadal = naștere

În franceză Nativité = naștere (v. **Villehardouin II**, p.126) și, recent,

Nöel (din lat. natalis) = proprement jour de naissance (de **Jesus**)

În engleză Nativity = nașterea (Domnului)

Christmas = *festival of the nativity* (nașterii) *of Jesus Christ*”

Moș Crăciun, vechiul Saturn/Cronos

În credințele pre-creștine romane, Saturnus era zeul fertilității și al agriculturii, tatăl lui Jupiter cu care se află în conflict. Ovidiu, în *Metamorfoze*, vorbește despre *era de aur* a domniei lui, un timp al belșugului și al fericirii. În imagini purta o seceră sau o coasă (simboluri agricole). Ovidius îl numește *falcifer senex* („înarmat cu coasă”).

În timp, datorită asemănărilor dintre legendele grecești și romane, prin asocierea cu zeul grecilor Cronos, Saturn capătă semnificații mai violente. În mitologia greacă, zeul își castrează tatăl (Uranus) cu o seceră, îl înlătură de la tron, își devorează fii, dar este

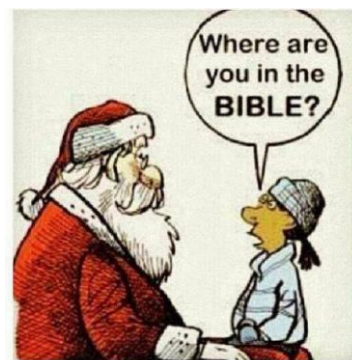
detronat de ultimul dintre ei, Zeus. Este considerat zeul timpului, care devorează totul. Saturn este și el detronat de unul din fiii săi, Jupiter și se refugiază în Latium unde instaurează era de aur. Astfel, Saturn, ca stăpân al timpului, începe să fie înfățișat ca un bătrân care devorează anul vechi (un copil) pentru a face loc unui alt an (alt copil, mai mic).

Moș Crăciun, cu trăsăturile actuale, este personaj apărut relativ recent (secolul al XIX-lea în America), dar este varianta eufemizată a lui Saturn. Este bătrân, împarte daruri, marchează trecerea dintre ani și este înconjurat de copiii care îl așteaptă cu nerăbdare. La început era costumat în verde.

Moș Crăciun – fetiș publicitar

Imaginea unui moș cu barbă și bucle albe, ochelari, gras, bărbos și vesel îmbrăcat în roșu, care zboară din Laplandia cu o sanie trasă de reni dintre care unul, Rudolf, mai are și nasul roșu s-a născut în anii 30 ai secolului al XX-lea la compania americană Coca-Cola. Iubitor și creator de mituri, omul contemporan a mers mai departe... Au apărut și crăciunițele cu forme voluptuoase (gen iepurașii Playboy, la modă de Paști, când, cică vine iepurașul) cu costumații similare. Moș Crăciun (sau cum îl mai cheamă la alte popoare) este exploatat la maxim în aproape toate sectoarele existenței umane contemporane, mai mult în zona comercialului și deloc în biserică. Aici, în casa Domnului nu se pun ghirlande globuri și moși, aici se cântă colinde, nu cântece despre săniuță, brad, clopoței, cadouri și alte simboluri păgâne. Televiziunile difuzează filme cu moși Crăciuni autohtoni care, dacă nu aduc daruri, măcar împlinesc dorințe lumești, emisiuni vulgare de divertisment, știri despre cum își gătesc sau nu românii masa de sărbători, unde petrec politicienii și nimic sau prea puțin despre Nașterea Domnului.

Ce înseamnă Moș Crăciun? Înseamnă profit financiar pentru comercianți și producători, rating pentru televiziuni, daruri pentru copii, măcar o zi liberă pentru atei, distracție pentru tineri, un impostor zgomotos pentru adevărații creștini.

Unde e Hristos?

Hristos trebuie să fie în sufletul nostru. Vom ști că e acolo atunci când vom crede cu adevărat în El, îl vom iubi pentru bunătatea Lui și îl vom asculta. Ne credem miezul din dodoașcă pentru că suntem

ortodocși și păstrăm credința neschimbată de la apostoli. Numim România „Grădina Maicii Domnului”, de 2000 de ani rezistăm în limitele aproximative ale aceluiași granițe, în aceeași limbă și religie, avem argumente contra tuturor erezilor, dar, în loc să celebrăm nașterea Mântuitorului, îl venerăm pe Moș Crăciun, conștienți fiind de inexistența lui, sau, dacă nu, privim de pe margine pasivi pentru că „merge și așa!”.

Pentru un popor ortodox, riguros în respectarea adevărului, reticent față de orice mică abatere religioasă pe care o considerăm repede eretică, suntem toleranți față de aceste credințe noi, dar cu sâmbure păgân. Dacă strămoșii noștri creștini au luptat pentru integritatea noastră religioasă, legând dragostea de Dumnezeu de cea de patrie, noi ne-am amorțit sufletele, nu ne mai interesează nimic decât confortul, distracția și mâncarea și lăsăm pe alții să ne întoarcă la păgânism. Copiii așteaptă acum pe Moș Crăciun și pe Iepuraș. Părinții preferă să se ocupe de scenarii ale întâlnirilor copiilor cu Moșul sau cu Iepurele. Ouăle de Paște nu sunt doar roșii și sunt decorate și cu personaje din benzile desenate. Tinerii români se distrează de Halloween luând înfățișări demonice deși, cică, e „sărbătoarea tuturor sfinților”, în loc să serbeze (în cumințenie) pe Sfântul Andrei. Tinerii, indiferent de religia lor, serbează „Ziua îndrăgostiților” („Valentine’s Day”), deși nu manifestă religioasă o cinste față de Sf. Valentin din calendarul romano-catolic. Au apărut și sărbători înființate pe facebook. „Ziua fără pantaloni” a fost lansată în acest fel și a primit răspuns imediat de la tineri care au considerat că e „cool” să se plimbe prin mijloacele de transport în chiloți. Au avut discernământ? Da! Au avut libertate și au vrut altceva decât ceea ce este moral.

Spre ce valori tindem astăzi? Spre ocult, demonic, revoltă, imoral, minciună, erezie, păgânism.

Germenele păgân nu a „putrezit”, a rezistat latent în conștiința umană și „a încolțit” sub alte forme, greu de recunoscut, dar nu imposibil. Astăzi festivalismul sărbătorilor creștine pare golit de motivația sacră sub influența comercialului, ba parcă se caută fie o întoarcere la un păgânism, fie o căutare a unui „altceva” anticreștin. Pentru o clipă să ne gândim, cum ar fi să deschidem ușa celor care vor să vină la noi de ziua noastră și, după ce îi primim, să-i vedem cum sebează pe altcineva. Ar fi ca o palmă pe obrazul drept... care s-ar repeta și la obrazul stâng...

Prof. Mihaela Zaharia

Ultima scrisoare din “Veacul de singuratate”

de Gabriel Garcia Marquez

„Dacă pentru o clipă, Dumnezeu ar uita că sunt o marionetă din cârpă și mi-ar dăruia o bucățică de viață, probabil că n-aș spune tot ceea ce gândesc, însă, în mod categoric, aș gândi tot ceea ce zic. Aș da valoare lucrurilor, dar nu pentru ce valorează, ci pentru ceea ce semnifică. Aș dormi mai puțin, dar aș visa mai mult, înțelegând că pentru fiecare minut în care închidem ochii, pierdem șizeci de secunde de lumină. Aș merge când ceilalți se opresc, m-aș trezi, când ceilalți dorm, aș asculta, când ceilalți vorbesc și cât m-aș bucura de o mica înghețată !

Dacă Dumnezeu mi-ar face cadou o bucățică de viață, m-aș îmbrăca foarte modest, m-aș întinde la soare, lăsând la vederea tuturor nu numai corpul, ci și sufletul meu. Dumnezeul meu, dacă aș avea o bucățică de viață... N-aș lăsa să treacă nici o zi fără să le spun oamenilor pe care îi iubesc, că îi iubesc.

Aș convinge pe fiecare femeie sau bărbat, spunându-le că sunt favoriții mei și aș trăi îndrăgostit de dragoste.

Oamenilor le-aș demonstra cât se înșală, crezând că nu se mai îndrăgostesc când îmbătrânesc, neștiind că îmbătrânesc când nu se mai îndrăgostesc!

Unui copil i-aș da aripi, dar l-aș lăsa să învețe să zboare singur. Pe bătrâni i-aș învăța că moartea nu vine cu bătrânețea, ci cu uitarea. Atâtea lucruri am învățat de la voi, oameni... Am învățat că toată lumea vrea să trăiască pe vârful muntelui, însă fără să bage de seamă că adevărata fericire rezidă în felul de a-l escalada.

Am învățat că atunci când un nou-născut strânge cu pumnul lui micuț, pentru prima oară, degetul părintelui, l-a acaparat pentru totdeauna.

Am învățat că un om are dreptul să se uite în jos la altul, doar atunci când ar trebui să-l ajute să se ridice.

Spune întotdeauna ce simți și fă ceea ce gândești. Dacă aș ști că asta ar fi ultima oară când te voi vedea dormind, te-aș îmbrățișa foarte strâns și l-aș ruga pe Dumnezeu să fiu păzitorul sufletului tău.

Dacă aș ști că asta ar fi ultima oară când te voi vedea ieșind pe ușă, ți-aș da o îmbrățișare, un sărut și te-aș chema înapoi să-ți dau mai multe.

Dacă aș ști că asta ar fi ultima oară când voi auzi vocea ta, aș înregistra fiecare dintre cuvintele tale pentru a le putea asculta o dată și încă o dată până la infinit...

Dacă aș ști că acestea ar fi ultimele minute în care te-aș vedea, ți-aș spune "te iubesc". Nu mi-aș asuma, în mod prostesc, gândul că deja știi.

Întotdeauna există ziua de mâine și viața ne dă, de fiecare dată, altă oportunitate pentru a face lucrurile bine, dar dacă cumva greșesc și ziua de azi este tot ce ne rămâne, mi-ar face plăcere să-ți spun cât te iubesc, că niciodată nu te voi uita!

Ziua de mâine nu-i este asigurată nimănui, tânăr sau bătrân. Azi poate să fie ultima zi când îi vezi pe cei pe care-i iubești.

De aceea, nu mai aștepta, fă azi tot ce poți, deoarece, dacă ziua de mâine nu va mai veni...în mod sigur vei regreta că nu ți-ai făcut timp pentru un surâs, o îmbrățișare, un sărut ...și că ai fost prea ocupat pentru a le îndeplini ... o ultimă dorință.

Să-i ții pe cei pe care-i iubești aproape de tine; spune-le la ureche cât de multă nevoie ai de ei, iubește-i și tratează-i bine, ia-ți timp să le spui: "îmi pare rău", "iartă-mă", "te rog" și toate cuvintele de dragoste pe care le știi.

Nimeni nu-și va aduce aminte de tine pentru gândurile tale secrete.

Cere-i Domnului tăria și înțelepciunea pentru a le exprima.

Arată-le prietenilor tăi, cât de importanți sunt pentru tine." Și toate astea, AZI, pentru că mâine poate fi prea târziu..."

Gabriel Garcia Marquez, *Un veac de singurătate*, Editura RAO, 2012

O scrisoare a lui Mihai Eminescu către Veronica Micle

"Draga și dulce mea amică,

De când ai plecat tu, n-a plecat numai fericirea ci și liniștea și sănătatea mea. Dureri reumatice am început a simți în picioare, însoțite ca totdeauna de dese bătăi de inimă. Nu este, nu poate fi mai mare deosebire decât între mine acum două săptămâni și între mine astăzi. De unde eram cu tine, fericit și mulțumit, acum sunt singur, nemulțumit, rău dispus prin singurătate și boală, obosit de viață.

Veronică, dragă Veronică, când nu m-ei mai iubi, să știi că mor. Ți scriu târziu pentru că abia alaltăieri m-am mutat. Aducă pe lângă asta, că abia în ziua de Sf. Dumitru am găsit casă, c-am trebuit să-mi mut lucrurile din două locuri, că pe lângă aceasta s-a mutat și redacția și tipografia, apoi că am zilnic de lucru pe lângă tribulațiunile mele personale și vei înțelege de ce am preferat a nu-ți scrie, decât a-ți scrie în fugă.

Când gândesc la tine mi se umplu ochii de lacrimi și nu mai găsesc cuvinte să-ți spun ceea ce de-o mie de ori ți-am spus: că te iubesc. Această unică gândire, care e izvorul fericirii și a lacrimilor mele, această unică simțire care mă leagă de pământ e totodată și izvorul îngrijirilor mele.

Veronică dragă, au n-am fost noi prea fericiți într-o lume, în care fericirea nu poate exista? Este în lume asta destul loc pentru atâta iubire câtă o avem? Nu este amorul nostru o anomalie în ordinea lucrurilor lumii, o anomalie pentru care cată să fim pedepsiți? Se potrivește amorul și suferințele noastre cu o lume în care bassetă, invidia, răutatea domnesc peste tot și pururea?

Și când gândesc că în viața mea compusă din suferințe fizice și rele morale ca o excepție tu mi-ai dat zile aurite, pot crede în dănuirea acestei excepții?

Dulce și dragă Veronică, doresc ca amorul unui nenorocit ca mine să nu fi aruncat o umbră în viața ta senină, în sufletul tău plin de veselie precum e plin de un gingaș și nesfârșit amor. Iubește-mă și iartă-mi păcatele, căci tu ești Dumnezeu la care mă închin.

De acum-ți voi scrie mai des, deși sărmanele foi sunt departe de-a plăti o singură îmbrățișare a ta – dulcea mea copilă. Am sărutat cel puțin această foaie care va intra în mâinile tale cele mici, de la care așteaptă toată fericirea.”

al tău,
Eminescu

”Dulcea mea Doamnă/ Eminul meu iubit. Corespondență inedită Mihai Eminescu” – Veronica Micle, Ed. Polirom București 31 Oct. 1879

ȘTIAȚI CĂ...

Două statui, un templu, o grădină suspendată, două morminte și un far poartă denumirea de „Cele șapte minuni ale lumii”? În realitate aceste șapte minuni aparțin lumii antice și se numesc:

- Statuia lui Zeus din Olimp
- Templul zeiței Artemis
- Grădina suspendată din Babilon
- Piramida lui Keops
- Mausoleul din Halicarnas
- Colosul din Rodos
- Farul din Alexandria

Spiritul de revoltă împotriva întregii stări de lucruri din societate se concretizează în Germania, pe plan literar în mișcarea cunoscută sub denumirea de „Sturm und Drang”, expresie care înseamnă „Furtuna și avânt” sau „Elan și asalt”.

Formele: stat de plata, spalier, stoc, a strangula, start, sunt corecte când se scriu cu „s” și nu cu litera „ș”.

După „ș” și „j”, în rădăcina cuvântului se scrie și se pronunță „a”, și NU „ea” sau „ia”.

Exemplu : așază, înșală, mușama, șa, șapca, jale, jar.

Pluralul substantivului „blană”, cu sensul de „haină”, are forma corectă ”blănuri”, iar când e folosit cu sensul de piele prelucrată sau scândură, forma corectă de plural este „blăni”.

Aceasta este forma corectă a culorii „bleumarin”, fiindcă provine din franceză (fr. bleu marine), unde marine se pronunță exact ca numele propriu românesc,, Marin”.

Cvintete

Orașe din Europa și din România

Tema: Iași

Iași
Istoric, vechi,
Infrumusețând, trăind, schimbând
Viața studenților ce reușesc
Învățând.

Elevi: Mitrea Constantin Cosmin,
Rusu Elena Anelis (clasa a XII-a C)

Tema: Roma

Roma,
Mirifică, inspirațională,
Vizitând, explorând, fascinand,
Mă trimite departe în
Antichitate.

Elevi: Boatcă Andrei, Măriuță Matei
Ursu Răzvan, Stan Dragoș (clasa a XII-a C)

Roma-
Antică, elegantă
Iubind, mergând, cântând
Mă fascinează și uimește
Vechimea
Eleva: Capșa Ana Mădălina (clasa a XII-a F)

Tema: Moscova

Moscova
Rece, roșie,
Cutremurând, revoluționând, luptând
Pentru idealul patriotismului înrăit,
Extremist

Elevi: Rugină Teodor,
Rusu Ionuț (clasa a XII-a C)

Tema: Paris

Paris,
Elegantă, rafinement
Luminând, colorând, emană
Fericire, emoție, dragoste în
La Ville-Lumière.

Paris
Frumos, romantic
Turnul Eiffel vizitând,
Iubire visând, trăind în
Orașul-iubirii.

Elevi: Agăleanu Maria Alexandra,
Boboc Mariana Veronica (clasa a XII-a E)

Tema: Viena

Viena,
Veche, culturală
Vedunia dansând, spunând
Despre muzică și dragoste
Cântând.

Elevi: Niculea Alexandra,
Constantinesi Maria Magdalena (clasa a XII-a F)

Umor de specialitate

- Cumpăr îmbrăcăminte de damă deosebită și puțin întrebuințată.
- Avem ciorapi de femei lungi.
- Lenjeria de corp nu se schimbă!
- Confectionăm costume de damă la proba a doua.
- Croim rochii pentru dame de lux!
- Confectionăm poșete și genți și din pielea clientului.
- Vând mașină de cusut mână și picior.
- Într-o croitorie de damă: Fustele se ridica zilnic între orele 10.00 și 14.00.
- Confectionez și încaputez cizme pentru bărbați cu înlocuitori de calitate.

Programul zilnic

Construiți hărți cu principalele elemente legate de etică și comportament profesional.

$$\sum_{n=1}^{\infty} \begin{matrix} 1 & \sqrt{i+1} & \int_1^x \frac{ctg(t)}{t} \\ \frac{i+1}{tg(i)} & 1 & \sqrt{i+1} \\ \sqrt{i+1} & \frac{x^2+1}{tg(i)} & \prod_1^x i^2 \end{matrix}, \text{ cu } x \in \mathbb{R}$$

Despre noi...

„Cea mai adevărată dintre măreții este măreția intelectuală”

Victor Hugo

1953/1954 – Școala Medie care va căpăta statutul de liceu;

1957/1958 – Școala Medie cu clasa a XI-a, cu examen de maturitate;

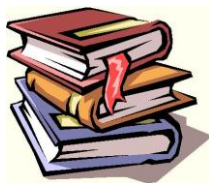
1968/1969 – Școala Medie capătă denumirea de Liceul Buhuși;

1973/1990 – Liceul și Școala Profesională Buhuși se transformă în Grupul Școlar MIU Buhuși (liceu textil cu durată de 5 ani și Școală Profesională);

1990/1992 – Liceul „Ion Borcea” Buhuși; 1992 – prezent – instituția devine Grup Școlar „Ion Borcea” Buhuși;

Începând cu 1 septembrie 2004 (an școlar 2004-2005), prin Ordin de Ministru nr. 4421 din 30.07.2004, Grup Școlar „Ion Borcea” Buhuși își schimbă denumirea în Colegiul Tehnic „Ion Borcea” Buhuși;

S-au păstrat calificări specifice în domeniile Industrie textilă și pielărie (Tehnician designer vestimentar), Comerț (Tehnician în activități de comerț), Construcții, instalații și lucrări publice (Tehnician în construcții, instalații și lucrări publice).

Coordonator:

prof. Radovici Liliana

Redactori:

prof. Ambrozie Aliona

prof. Diaconu Diana

prof. Drăgoi Mihaela

Au colaborat:

prof. Asavei Ionela

prof. Borcianu Manuela

prof. Craiu Mihaela

prof. Diaconescu Corneliu

prof. Moga Alina Mihaela

prof. Păduraru Andreia

prof. Zaharia Mihaela

Agăleanu Maria Alexandra

Aldea Andreea Sorina

Aramă Claudia

Ardeleanu Larisa Maria

Astanei Raluca Elena

Baciu Ana Cosmina

Baciu Lorena

Boacă Andrei

Boboc Mariana Veronica

Borș Andreea

Buric Diana

Cașulchi Denisa Elena

Capșa Ana Mădălina

Constantinescu Maria Alexandra

Forcoș Petronela Diana

Grigoraș Ioan

Măriuța Matei

Mihăilă Andra

Mitrea Constantin Cosmin

Niculea Alexandra

Nistor Mihnea Alexandru

Pușcașu Amalia

Rugină Teodor

Rusu Elena Iuliana

Rusu Elena Anelis

Rusu Ionuț

Răuță Maria Magdalena

Ursu Elena Simona

Ursu Răzvan

Vieriu Paula Beatrice

Tehnoredactare:

ing. Andrei Bogdan

ISSN 2501-6962

ISSN-L 2501-6962